

ΦΩΣ ΕΘΝΩΝ

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΟΡΘΟΔΟΧΟΥ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗΣ «Ο ΠΡΩΤΟΚΑΛΤΟΣ»

ΦΩΣ ΕΘΝΩΝ

Τεύχερά σε εἰς φῶς ἔθνῶν
Τὸ εἶναι σε εἰς σωτηρίαν ἕως ἑσχάτου τῆς γῆς.
(Ὠραΐζ 1^ο 47)

Ἰδρυτής

«ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟΥ»

† ΑΡΧΙΜ. ΧΑΡΙΤΩΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΚΙΣ

ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΟΥ «ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟΥ» ΠΕΡΙΟΔΟΥ «2013-2016»

Νικόλαος Σίμος, Πρόεδρος, Δημήτριος Τσερεγκούνης, θεολ.-φιλόλ., Αντιπρόεδρος, Μαίρη Καραχάλιου, Γεν. Γραμματεύς, Ἄγγελος Ἀντωνέλλης, φυσικός, Ταμίας, Γεώργιος Καραγεωργόπουλος, εκπαιδευτικός, Ἀνδρέας Γουργουλιάτος, δικηγόρος, Φώτιος Θεοδωράτος, γεωπόνος, σύμβουλοι.

ΕΞΕΛΕΓΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Νικόλαος Μεσσαλάς, θεολόγος, Κων. Σπίνος, Κων. Χρυσουγής
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗΣ
«Ο ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟΣ» ΜΙΑΟΥΛΗ 68, Τ.Κ. 26222 ΠΑΤΡΑ,
ΤΗΛ.: 2610 329.737, 322.722, ΦΑΞ: 2610 329.390
e-mail: protoklitos@gmail.com

Ἐκδότης - Συντάκτης:

Νικόλαος Μιχ. Σίμος

Σχεδιασμός - Σελιδοποίηση:

Connections Πολιτισμός και Ἐπικοινωνία
Γεροκωστοπούλου 5, Πάτρα - τηλ.: 2610 270.924

Ἐκτύπωση - Βιβλιοδεσία: ΤΑΧΥΤΥΠΟ
Πάροδος Διοδώρου 160, Βελβίτσι Πατρῶν
Τηλ.: 2610 461.780-790

Ἐπιταγές και ἐμβάσματα παρακαλοῦμε νά ἀποστέλλωνται στη διεύθυνσι τοῦ Συλλόγου
Μιαούλη 68 Πάτρα, Τ.Κ. 262 22, τηλ. 2610 329737

ἢ νά κατατίθενται στοὺς λογαριασμοὺς:

1) ὑπ' ἀριθμ. 226/296169-58 τῆς **Ἐθνικῆς Τραπεζῆς**
IBAN: GR8901102260000022629616958 BIC: ETHNGRAA

2) ὑπ' ἀριθμ. 6319-010127-902 τῆς **Τραπεζῆς Πειραιῶς - ATE Bank**
IBAN: GR07 0171 3190 0063 1901 0127 902 BIC: PIRBGRAA

3) ὑπ' ἀριθμ. 619-002101-006374 τῆς **ALPHA Bank**
IBAN: GR52 0140 6190 6190 0210 1006 374 BIC: CRBAGRAAXXX

Στὴν περίπτωσι αὐτὴ οἱ δωρητὲς νά μᾶς ἀποστέλλουν ἀντίγραφο τοῦ γραμματίου καταθέσεως, πρὸς ἔκδοσιν τῆς σχετικῆς ἀποδείξεως.

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

3η Τριμηνία 2013, Τεύχος 138

Ἔκδοσις Συλλόγου

Ὁρθοδόξου Ἱεραποστολῆς

ὁ «ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟΣ»

Μιαούλη 68 Πάτρα, τηλ. 2610 329.737 Τ.Κ. 26222

ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΗ ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ 5 €
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ 10 €

ΕΙΚΟΝΕΣ ΕΞΩΦΥΛΛΩΝ

1. Οἱ μαθητὲς τοῦ ὑποδειγματικοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου «Φῶς Ἐθνῶν» στὸ Ντολιζὶ τοῦ Κογκό, χαίρονται στὸ ὄμορφο καὶ λειτουργικὸ περιβάλλον, ποῦ ὁ π. Θεολόγος τοὺς ἔχει ἐξασφαλίσει, μὲ τὴν οἰκονομικὴ συμπαράστασι τῶν φίλων τῆς Ἱεραποστολῆς.

Ἡ ἐκπαίδευσί τους γίνεται μὲ ἰδιαίτερη φροντίδα, ὥστε νά διαμορφώνουν σωστοὺς καὶ ὀλοκληρωμένους χαρακτήρες.

Διακρίνεται καὶ ὁ περιτέχνης Ἱερός Ναός τῆς Ἁγίας Εἰρήνης, πνευματικὸ κέντρο τῆς περιοχῆς, ὅπου οἱ πιστοὶ ζοῦνε μυστηριακὴ ζωὴ καὶ καταρτίζονται στὰ βιώματα τῆς ἀληθινῆς πίστεως.

Ὁ π. Θεολόγος σάν καλὸς ἀρχιτέκτων ἔχει ὡς ἀρχὴ ὁ κάθε ναὸς νά παρουσιάσῃ ξεχωριστὴ ἐμφάνισι. Σχεδιάζει πάντα κάποιον διαφορετικὸ, ὥστε νά μὴν εἶναι πανομοιότυπα τὰ λατρευτικὰ κτίσματα.

2. Παιδιά τοῦ Ὁρφανοτροφείου «Ἅγιος Εὐστάθιος» στὸ Ντολιζὶ, παίζουν χαρούμενα μὲ τὸ περιεργὸ καὶ ἀσυνήθιστο σ' αὐτὰ ἀλογάκι, ποῦ ἐστάλη ἀπὸ τὴν Ελλάδα.

Ἀπολαμβάνουν ξένοιαστα τὶς μικρὲς χαρὲς γιὰ τὶς ὁποῖες φροντίζουν οἱ φίλοι τῆς Ἱεραποστολῆς.

Ὁ π. Θεολόγος εἶχε τὴν μέριμνα τῆς πνευματικῆς τους ζωῆς καὶ τὰ στηρίζε στὸν ἀγῶνα τους γιὰ πρόοδο καὶ προκοπὴ, κερδίζοντας τὴν ἀγάπη, τὸ σεβασμὸ καὶ τὴν προσπάθειά τους νά ἐπιτυχάνουν ὄλο καὶ καλύτερες ἐπιδόσεις.

Μέσα στὴν ἀγκαλιά τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας δέχονται πολὺς εὐλογίες καὶ πάνω ἀπ' ὅλα τὴ Χάρη καὶ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ποῦ δὲν θά ἀφήσουν ἀβοήθητα τὰ ὄρφανά τῆς Ἀφρικῆς, τὸ μέλλον καὶ τὴν Ἑλπίδα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ντολιζὶ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελ.
• Ο ΠΑΤΗΡ ΧΑΡΙΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΚΙΣ ΜΙΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ Σεβ. Μητροπολίτου Κένυας κ. Μακαρίου	3-7
• ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΕΝΤΑΠΟΛΕΩΣ κ. ΙΓΝΑΤΙΟΥ	8
• Η ΚΛΗΣΙΣ ΣΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΙΣΤΙ Ι.Σ.	9
• ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗ ΣΤΗΝ ΜΟΖΑΜΒΙΚΗ	10-11
• ΟΜΑΔΙΚΕΣ ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ ΣΤΟ ΛΙΚΟΥΛΕΖΙ Ἱερέως Ἐρμολάου Ἱατροῦ	12-15
• 5 ΙΟΥΛΙΟΥ ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ ΣΤΑΘΜΟΣ ΗΜΟΥΝ ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ ΛΙΓΟ ΠΡΙΝ ΠΑΥΣΕΙ ΝΑ ΧΤΥΠΑΝ Η ΚΑΜΠΑΝΑ Κώστα Τσαπάρα	16-17
• ΛΟΓΟΙ ΙΕΡΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ΠΕΡΙ ΠΡΑΟΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΕΩΣ ΑΔΙΚΟΥΜΕΝΩΝ	18-21
• Η ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ ΣΤΟ ΚΟΝΓΚΟ ΜΠΡΑΖΑΒΙΑ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ «ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟΥ»	23-24
• ΜΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΠΟΥ ΕΛΑΒΑΜΕ Γ. Κούβελα	24
• Η ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗ ΣΤΗ ΜΑΡΤΙΝΙΚΑ π. Λαζάρου Philogene	25-27
• ΣΤΗΛΗ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ	28-31

«Χριστὸς γεννᾶται· δοξάσατε. Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν· ἀπαντήσατε.
Χριστὸς ἐπὶ γῆς· ὑψώθητε. Ἄσατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ,
καὶ ἐν εὐφροσύνῃ, ἀνυμνήσατε λαοί· ὅτι δεδόξασται.»

Τό Δ.Σ. τοῦ «ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟΥ» σᾶς εὐχεται

Καλὰ Χριστούγεννα

καὶ τὸ νέο Ἔτος 2014 Εὐλογημένο, Χαρούμενο καὶ Εἰρηνικό.

Τά φτωχά παιδιά τής
Αφρικής και ὅλου τοῦ κόσμου
ποιός θά τά ταΐση; Ποιός θά
τά ντύση; Ποιός θά τά ποδέση;
Ποιός θά φροντίση γιά τήν ὑγεία,
τήν μόρφωσι καί τήν σωστή
ἐνταξί τους στήν κοινωνία;

Τώρα πού ἡ οικονομική
κρίσις ἀφήνει τά σημάδια της
στήν Πατρίδα μας, ἀσφαλῶς
καταλαβαίνουμε περισσότερο
τά δράματα πού ἐκτυλίσσονται
ὄπου γῆς.

Οί φίλοι τής ιεραποστολῆς,
πού προσφέρουν τό κατά
δύναμιν, ἄς προσπαθήσουν
νά διευρυνθῇ ὁ κύκλος τής
ἀγάπης πρὸς τόν συνάνθρωπο,
στό περιβάλλον τους καί ὄπου
μποροῦν.

Ἀς ἐνταθῇ ὁ ἀγώνας κατά
τοῦ ὑλιστικοῦ πνεύματος,
γιά νά ἐπικρατήσῃ ἡ
εἰρήνη καί τά ἀγαθά τοῦ
Θεοῦ, πού εὐαγγελίζονται οἱ
Ἱεραπόστολοι «ἐν λόγῳ καί
ἔργῳ».

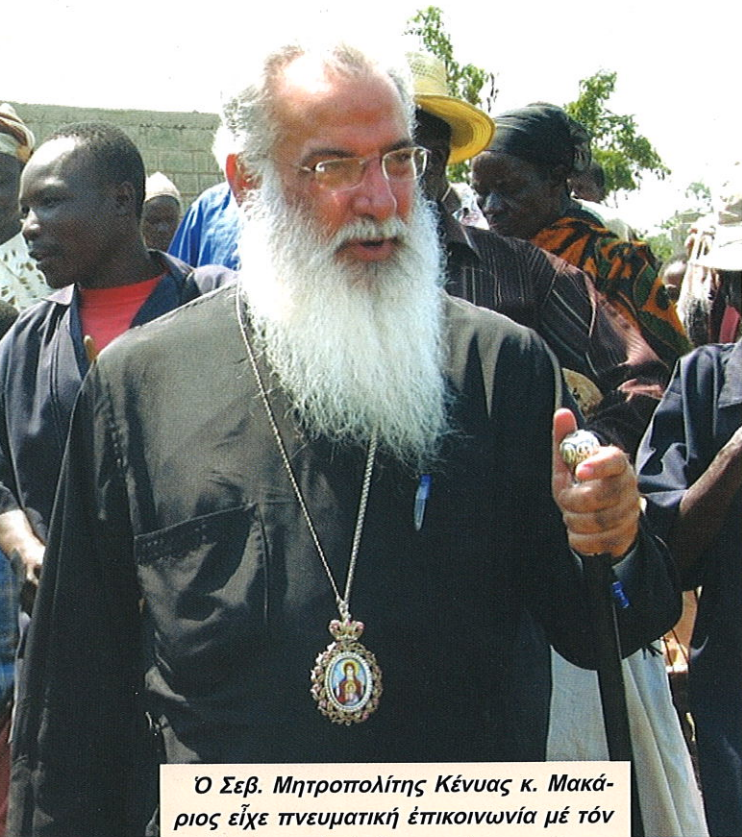
Τέλεισις τρισαγίου στά φυλακισμένα μνήματα τῶν ἡρώων τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ ἀγῶνα τῆς Κύπρου. Ἀπό ἀριστερά πρὸς τὰ δεξιὰ οἱ μακαριστοὶ π. Χαρίτων, οἱ Μητροπολίτες Νικαίας Γεώργιος, Πατρῶν Κωνσταντῖνος, Ὑδρας Ἱερόθεος καὶ ὁ διάκονος τότε καὶ νῦν Μητροπολίτης Ἀτλάντας κ. Ἀλέξιος. Εἶχαν μεταβεῖ τὸ 1967 στὴν Κύπρο συνοδεύοντας τὴν Τιμία Κάρα τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου, ποῦ γιὰ πρώτη φορά εἶχε μεταφερθεῖ στὴν μαρτυρική μεγαλόνησο. Γιὰ τὸν π. Χαρίτων ἦταν τὸ τρίτο ἱεραποστολικὸ ταξίδι του στὴν Κύπρο.

Ὁ πατὴρ Χαρίτων Πνευματικάκις Μία προσωπικὴ μαρτυρία.

Πέρασαν 40 χρόνια ἀπὸ τότε πού ἔφθασε στὴν Ἀφρική γιὰ τὸν Χριστό.

Πάντοτε πιστεύουμε στὴ Θεία Πρόνοια καὶ πῶς Ἐκεῖνος διαβάζει καὶ κατευθύνει τίς σκέψεις ὄλων. Εἶναι ὁ Θεὸς πού πάντοτε σχεδιάζει καὶ ἀποφασίζει γιὰ τὴν πορεία τοῦ καθενός μας. Ὁ πατὴρ Χαρίτων Πνευματικάκις, ἕνας φλογερός ἱεροκήρυκας, ἐνθουσιώδης μύστης τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τότε, σέ ἐκεῖνα τὰ χρόνια, ἦταν γνωστός στὸν ἑλλαδικό χώρο καὶ ιδιαίτερα στὴ Πάτρα, ἀλλὰ καὶ στὴν τότε δοκιμαζόμενη Κύπρο, γιὰ τὴν πολυσημάντη προφορά του στὴν ἐσωτερικὴ ἱεραποστολή.

Σέ ἀνύποπτο χρόνο ὁ π. Χαρίτων μπαίνει μέσα στὴ ζωὴ τοῦ ὑπογράφοντος τὸ κείμενο τοῦτο. Ἦταν ἄραγε σύμπτωση ἢ θεία ἐπέμβασις; Ἐγὼ ἔφηβος καὶ ἐκεῖνος ἤδη προχωρημένος στὰ πνευματικά, γνωστός ἐξομολόγος καὶ ἐμπνευστὴς τῶν νέων. Ἐμεῖς τότε ἀναζητούσαμε καὶ ψάχναμε νά βροῦμε ἀνθρώπους πού θά μᾶς βοηθοῦσαν στὴν πνευματικὴ μας ἀναζήτησι καὶ πρόοδο. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ὅπως πάντοτε, προετοίμαζε τοὺς μέλλοντες ἐργάτες τῆς μέ τὸν πιό σωστό καὶ αὐθεντικό

Ο Σεβ. Μητροπολίτης Κένυας κ. Μακάριος είχε πνευματική επικοινωνία με τον π. Χαρίτωνά από τα νεανικά του χρόνια.

τρόπο. Γι' αυτό έπρεπε να βρεθούν οι κατάλληλοι καθοδηγητές που θα ενέπνεαν τους νέους και θα τους έδιναν τροφή πνευματική, για να στηριχθούν και να προχωρήσουν στη ζωή τους. Ο π. Χαρίτων Πνευματικός, προσκεκλημένος από τον τότε διευθυντή του Γραφείου Θρησκευτικής Διαφωτίσεως της Ήρας Μητροπόλεως Κιτίου π. Νικόλαο Σιδερά, έφθασε στην Κύπρο με άπώτερο σκοπό να κηρύξει το Θείο Λόγο σε ναούς και ταυτόχρονα να μιλήσει σε συγκεκριμένες νέων, τόσο στις ομάδες των Χαρούμενων Αγωνιστών όσο και των κατηχητικών σχολείων.

Με τον π. Χαρίωνα Πνευματικάκι δημιουργήθηκε μια βαθιά πνευματική επικοινωνία, μετά την πρώτη του αναχώρησι από την Κύπρο τό 1961, αφού είχαμε την ευκαιρία, ως χριστιανοί νέοι της εποχής εκείνης, να μᾶς δεχθῆ στο μυστήριο της Θείας Έξομολογήσεως. Είχε μία ιδιαίτερη συμπάθεια προς τους νέους της Κύπρου, λόγω του ὅτι συνδέθηκε πνευματικά και ἤρθε σέ ἄμεση ἐπαφή μαζί τους. Σημειώνει ὁ ἴδιος «...Ἡ Κύπρος μου ἐπροξένησε κατάπληξιν καί θά παραμείνη στήν ψυχὴν μου ἡ ὀλιγοχρόνιος παραμονή μου σέ αὐτήν ἀλησμόνητη...». Γράφει σέ μένα: «...νά διαβάξης τὴν Ἁγία Γραφή καί ἄλλα βιβλία πού ἐμπνέουν καί συμμορφώνουν καί σώζουν. Καί νά προσεύχεσαι θερμῶς

Ὡς Χαρίτων ἀγαπῶ, ἀγαπῶ καὶ δι' αὐτὸν σου· ἔρχομαι σ' σε αὐτῆς χάρι καὶ εὐλογίαι τῆς ψυχῆς ἡμῶν καὶ σου χαεῖρη τὴν ἀποφάντισ καὶ ἀποφάντισ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ μαζί σου

ΑΡΧΙΜ. ΧΑΡΙΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΚΙΣ
ΙΕΡΟΚΗΡΥΞ Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

Ἐρχομαι σ' εὐλογίαι
τὴν ψυχὴν τῶρα;
τὰ ἐχέδια σου;

1. 1. 63
ΠΑΤΡΑΙ

Μία μικρὴ κάρτα τοῦ π. Χαρίτωνος ἀποτελεῖ ἓνα ἀπὸ τὰ πολλὰ ἐνθυμήματα τοῦ Μητροπολίτου Κένυας κ. Μακαρίου.

εἰς τὸν Κύριον νά σέ κάμη ἄνθρωπον ἰδικόν Του». Θά σταθῶ στό τελευταῖο, στό «ἄνθρωπον ἰδικόν Του», τό ὅποιο, κυριολεκτικά, ἄγγιξε τὴν νεανική, τότε, ψυχὴ μου. Γιατί, ὅπως ἔλεγα καί πιό πάνω, ἔμεῖς οἱ νέοι ψάχναμε νά βροῦμε λόγους ἰσχυροῦς, πνευματικοῦς πού θά μπορούσαμε ἔτσι νά καλλιεργήσουμε μέσα μας τό πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, τό πνεῦμα τῆς ἀγάπης, τῆς καταλλαγῆς καί τῆς ἀνεξικακίας, ὅσο κι ἂν μᾶς κυρίευαν πειρασμοί καί ἀνθρώπινες ἀδυναμίες. Μιά τέτοια τοποθέτησι μέσα στή ζωὴ ἑνός νέου, ὅπωςδήποτε, ἔπρεπε νά φέρη τὰ ἀπαιτούμενα ἀποτελέσματα καί, γιατί ὄχι, νά ἀλλάξη τὴν πορεία καί τὴ σκέψι, τὴ ζωὴ καί τὴ θέλησί του.

Ὁ π. Χαρίτων εἶχε αὐτό τό χάρισμα: νά πλησιάζη τοὺς νέους, νά τοὺς ἐλκύη μέ τὰ λεγόμενά του καί νά μεταμορφώνη, νά τοὺς ἀναπλάθῃ μέ τὰ γραφόμενά του. Δέν ἀπέρριπτε καί δέν περιφρονούσε ἓναν νέο πού τὸν πλησίαζε, πού ἀναζητοῦσε καί ποθοῦσε νά μάθῃ γιὰ τίς αἰώνιες ἀλήθειες τοῦ Εὐαγγελίου, τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας Του: «Νά προσεύχεσαι· νά Τόν παρακαλῆς θερμῶς νά σέ διατηρήσῃ πιστόν, σεμνόν, ἀγνόν, νά σέ κάμη δικόν Του ἄνθρωπον· καί τότε τὰ ἄλλα θά προστεθοῦν. Καλός ὁ πόθος σου νά ὑπηρετήσης ὡς λειτουργός Του τό ἅγιον θέλημά Του· ἀνάθεσέ το σέ Ἐκεῖνον· καί προσπάθει· πρόσσεχε, διάβαζε νά γίνεσαι θερμός καί ἐνάρετος...» σημειώνει σέ ἐπιστολή του πρὸς τὸν ὑπογράφωντα. Τέτοια λόγια ἑνός πνευματικοῦ πρὸς ἓνα ἔφηβο τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἄφηναν, σίγουρα, ζωντανά μηνύματα μέσα στήν ψυχὴ του.

Οἱ δύσκολες μέρες πού πέρασε ἡ Κύπρος τό 1964 ἄγγιξε τὴν ψυχὴ τοῦ π. Χαρίτωνος, γιατί, ἀκριβῶς, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἐπισκεπτόταν γιὰ δευτέρη φορά τὸν τόπο μας. Σημειώνει χαρακτηριστικά: «Ἐφυγα ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν μαρτυρικὴν καί ἠρωϊκὴν

Ο π. Χαρίτων στην Αφρική πλησίαζε με στοργή τούς ιθαγενείς στις φτωχογειτονιές τής Κανάγκκα. Ή παρουσία του ήλέκτριζε και τό πέρασμά του προκαλοῦσε και προσκαλοῦσε, γιά νά γνωρίσουν τήν Ὁρθόδοξο πίστι.

Ο π. Χαρίτων ξεναγείται σέ μνημεία τής Κύπρου.

Κύπρον. Δέ θά λησμονήσω ποτέ τάς ἡμέρας τῆς ἠφαιστειώδους ἀτμοσφαιρας πού ἔζησα κοντά εἰς ἕναν εὐγενῆ καί γενναῖον λαόν, πού ἀπεφάσισε νά ἀποθάνῃ διά τήν ἐλευθερίαν του. Ἄς τοῦ ἐκπληρωσῆ ὁ Νικητής τοῦ θανάτου τόν πόθον τοῦ τοῦτον... Προχωρεῖτε μέ πίστιν, σταθερότητα, ἀγάπην· ὁ Θεός εἶναι μαζί σας. Μέ καλωσύνην καί ὑπομονήν· μέ προσοχήν καί ἀγάπην...». Τό πέρασμά του ἀπό τήν Κύπρο, ἐκείνη τή χρονιά, ἦταν σημαδιακό γιά τό λαό τῆς Κύπρου, τόν ὁποῖο πραγματικά ἀγάπησε, ἀφοῦ συγκλονίστηκε ἀπό τήν ἀγωνιστικότητα, τή σταθερότητα, τόν πατριωτισμό καί τήν ἀπόφασί του νά ἀγωνιστῆ κάτω ἀπό ὑπεράνθρωπες συνθήκες, γιά νά ἀποκτήσῃ τήν ἐλευθερία του. Αυτό φαίνεται καί στά γραφόμενά του: «Ὁ λαός τῆς Κύπρου διά τῆς γενναιοῦτός του ἀπέσπασε τήν προσοχήν ὀλοκλήρου τοῦ πολιτισμένου κόσμου. Εἰς τόν ἀγῶνα του ὁ Κυπριακός λαός δέν εἶναι μόνος, ἔχει τήν βοήθειαν, ἐκτός τῶν ἄλλων ἐθνῶν, καί τοῦ ἰσχυροῦ τοῦ Παντοδύναμου Θεοῦ, διότι ὁ ἀγῶν τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ εἶναι ἀγῶν δικαίου, ἀγῶν ὁ ὁποῖος σύντομα θά στεφθῆ ὑπό τῆς τελικῆς νίκης τῆς πλήρους ἐλευθερίας...». Τό 1966 ὁ π. Χαρίτων σημειώνει πάλι γιά τήν Κύπρο: «Ἐνθυμοῦμαι πάντοτε ὅλους καί ὅλα. Πρόσωπα καί πράγματα. Ἀλλά πιά δέ φαίνεται νά ξαναδῶ τήν Κύπρον· μ' ἔδεσαν ἐδῶ· καίτοι

Στόν Ἱερό Ναό τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου τῆς Κανάνγκα, μέσα σέ μυσταγωγική ἀτμόσφαιρα τελεῖται ἡ Θεία Λειτουργία καί ὁ π. Χαρίτων μεταδίδει «Σῶμα καί Αἷμα Κυρίου».

τά ἀνθρώπινα εἶναι πάντοτε ρευστά. Πολλή δουλειά ἔχουμε ἐδῶ. Καί λίγους συνεργούς-βοηθοῦς».

Τά χρόνια πέρασαν κι ἐγώ, μετά τήν ἐκπλήρωσι τῆς στρατιωτικῆς μου θητείας, ξενιτεύτηκα καί πορεύθηκα πρὸς ἄλλους χώρους καί κατευθύνσεις. Ἡ Ἀγγλία μέ ὑποδέχθηκε γιά πρώτη φορά. Ἐκεῖ ἦταν ἀποκαλυπτική ἡ συνάντησις καί ἡ γνωριμία μου μέ τό Γέροντα Ἀρχιμανδρίτη Σωφρόνιο πού ἄλλαξε τήν πορεία τῆς ζωῆς μου, ὀλοκληρωτικά, ἀφοῦ ἀπό τήν ὥρα πού βρέθηκα ἐκεῖ ἐγίνε ὁ πνευματικός μου. Κοντά του διδάχθηκα καί ἔμαθα πολλά. Μέ δική του παρότρυνσι σπούδασα πρῶτα στό Παρίσι καί μετά στήν Ὁξφόρδη καί, ὅταν ἤρθε ἡ κατάλληλη στιγμή, μοῦ ἔδωσε τήν εὐλογία του νά πορευθῶ πρὸς τήν ἱεραποστολή τῆς Ἐκκλησίας μας, στό χῶρο τῆς Ἀφρικῆς, αὐτή τήν τόσο δύσκολη ἀλλά εὐλογημένη πορεία τῆς ζωῆς μου. Ἐν τῷ μεταξύ, ὅταν ἀκόμη βρισκόμουνα στήν Ἀγγλία, κοιμήθηκε ἐν Κυρίῳ ὁ πατήρ Χρυσόστομος Παπασαραντόπουλος καί συνεχιστής στό ἔργο του κλήθηκε ὁ πατήρ Χαρίτων Πνευματικός. Ὅπως δὴποτε ἡ ἀφίξις τοῦ π. Χαρίτωνος στά μέρη ὅπου ὑπηρέτησε ὁ π. Χρυσόστομος Παπασαραντόπουλος – μέ τόν ὁποῖο εἶχα συνδεθεῖ γιά δώδεκα ὀλόκληρα χρόνια, ἐκ τοῦ μακρόθεν, μέ ἀλληλογραφία – μοῦ γέμισε τήν ψυχή μέ ἰδιαίτερη συγκίνησι, ἐνθουσιασμό καί χαρά, γιατί θά εἶχα συνοδοιπόρο ἕναν ἄνθρωπο, τόν ὁποῖο εἶχα ἤδη γνωρίσει καί μέ εἶχε ἐμπνεύσει στή δική μου πορεία στό χῶρο τῆς ἀφρικανικῆς ἡπείρου.

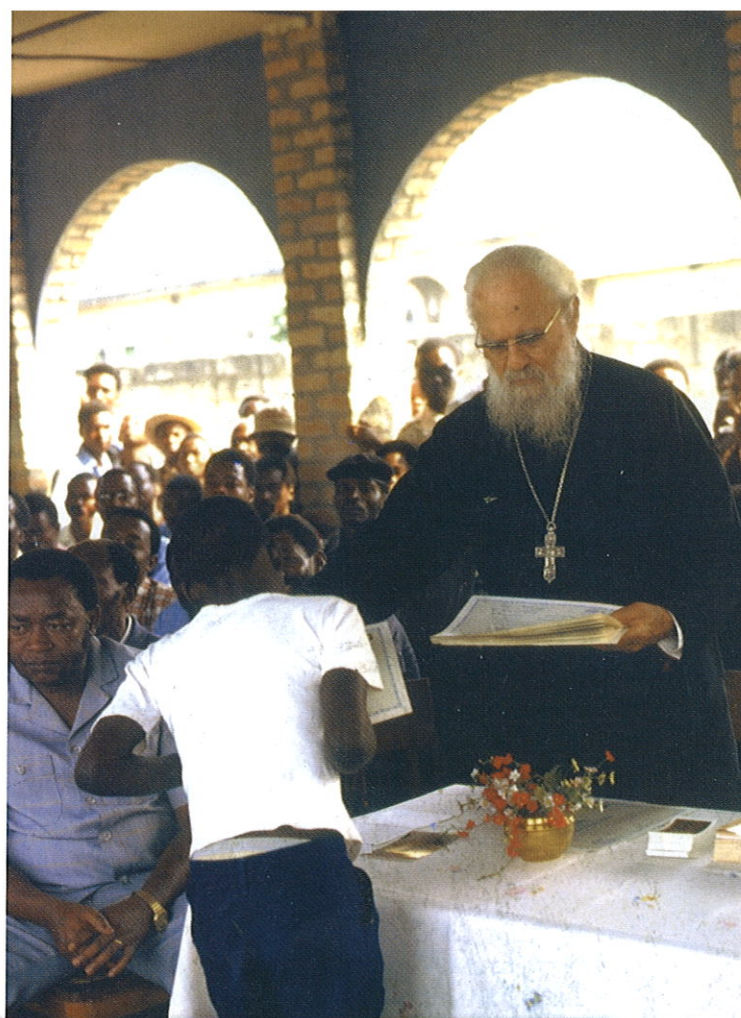
Εὐχαριστῶ καί δοξολογῶ τό Θεό πού εὐλόγησε στήν πορεία τῆς ζωῆς μου νά συνδεθῶ πνευματικά

καί οὐσιαστικά μέ μία ἀκόμη ἅγια μορφή τῆς ὀρθόδοξου ἐξωτερικῆς ἱεραποστολῆς. Τώρα, κοιτάζοντας πίσω, βλέπω πόσο ὁ Κύριος κατευθύνει καί ὀδηγεῖ τά βήματά μας παιδιόθεν, Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἀνοίγει τίς καρδιές ὄλων μας νά μείνουμε πιστοί καί νά Τόν ἀκολουθήσουμε, ἐφόσον Ἐκεῖνος ὑπῆρξε ὁ πρῶτος ἱεραπόστολος τῆς Ἐκκλησίας Του. Μέ τή σκέψι καί μόνο ὅτι εὐρισκόμενος ἐγώ, ὡς ταπεινός ἐργάτης τῆς ἱεραποστολῆς, στό χῶρο τῆς Ἀνατολικῆς Ἀφρικῆς καί ὁ π. Χαρίτων στήν ἄλλη πλευρά τῆς Δυτικῆς Ἀφρικῆς, μοῦ ἔδινε δυνάμεις ψυχικές καί πνευματικές, γιατί ἤξερα ὅτι ἐκεῖνος ἦταν σέ θέσι, λόγω πείρας, ἡλικίας καί πνευματικότητος, νά μοῦ εἶναι στήριγμα καί συμπαραστάτης, μέσω τῆς προσευχῆς. Ὅταν πιά καί οἱ δύο ἀντιληφθήκαμε τή σπουδαιότητα αὐτῆς τῆς ἀμεσης ἐπικοινωνίας, συνεχίσαμε ἐκείνη τήν ἀλληλογραφία πού εἶχαμε ἀρχίσει εἴκοσι πέντε χρόνια πρίν, ὅταν ἀκόμη ἤμουνα ἔφηβος. Ἐπιγραμματικά, σημειώνω μόνο δύο σκέψεις ἀπό αὐτή τήν ἀλληλογραφία: «Τότε, ἀγαπητέ μας Ἀνδρέα, ἀφοῦ τό πράγμα ἔχει ἔτσι, θά μοῦ ἐπιτρέψης νά παραπονεθῶ καί νά σέ... μαλώσω. Πόσα χρόνια ἔχεις στήν Ἀνατολική Ἀφρική; Τρία, τέσσερα; Καί δέν ἔπρεπε, λοιπόν, νά μοῦ γράψης δύο λόγια στήν Κανάνγκα; Πού, ἂν δέν ἔχουμε τίποτε ἄλλο, ἔχουμε ὅμως τόν τάφο τοῦ π. Χρυσόστομου ἐδῶ... Αὐτός ἔσπειρε τήν Ὀρθοδοξία καί, ἂν δέν ἔκαμε τίποτε ἄλλο, στήν Ἀφρική πέθανε, στήν Ἀφρική γιά τό Χριστό».

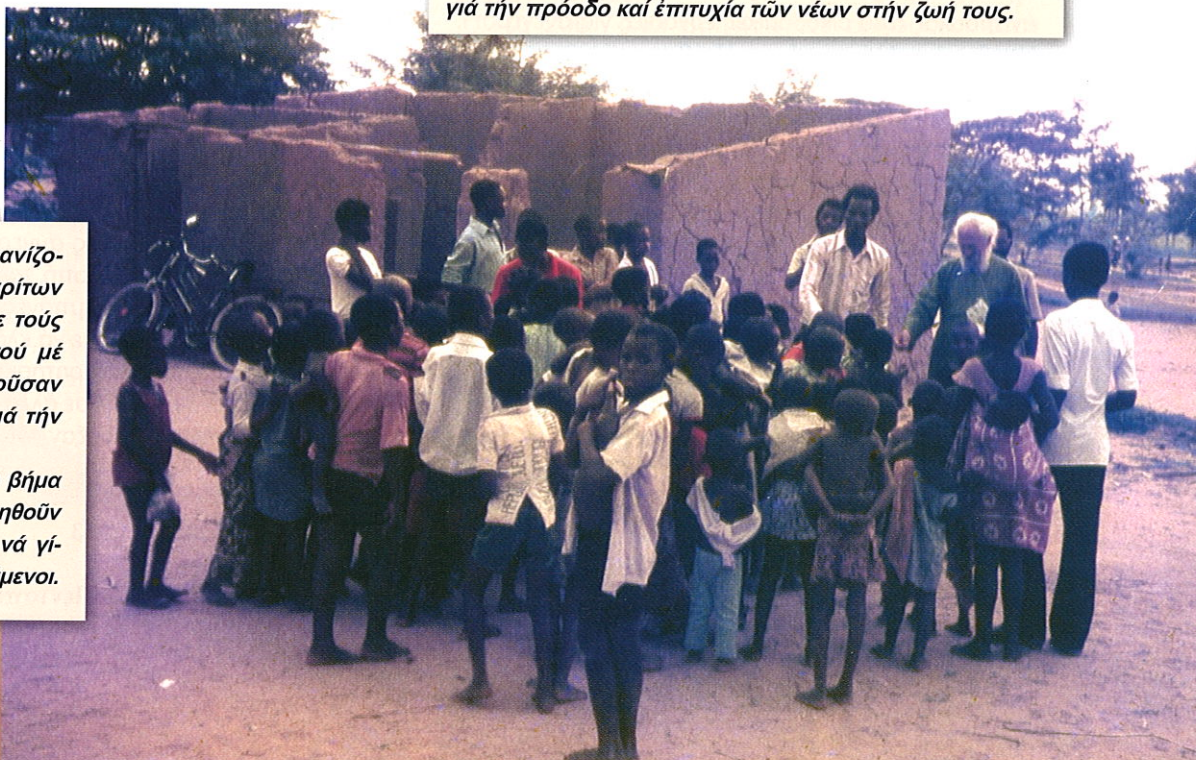
Ὁ π. Χαρίτων κλήθηκε νά συνεχίση ἕνα ἔργο πρωτοποριακό. Τό ἱεραποστολικό ἔργο πού ξεκί-

νησε καί δέν μπόρεσε νά ἀποτελειώση ὁ πρῶτος ἐργάτης καί ἱεραπόστολος π. Χρυσόστομος Παπασαραντόπουλος. Τό ἀνέλαβε, μέ βεβαιότητα καί πίστι, γιατί ὅπως ὁ ἴδιος σημειώνει «...βρέθηκε, ξαφνικά, στήν Ἀφρική γιά τόν Χριστό». Προχωροῦσε πάντα στή ζωή του μέ ὁδηγό τόν Κύριο, γιατί Ἐκεῖνος τοῦ ἄνοιγε τόν δρόμο. Ἡ παρουσία του στήν Κανάνγκα τοῦ Ζαΐρ ἦταν καταλυτική, ἀφήνοντας ἰστορία στό χώρο τῆς ἐξωτερικῆς ἱεραποστολῆς. Ἱστορία πού ἐγράψε μέ τό ἔργο του – εὐαγγελικό, ἐκπαιδευτικό, ἰατρικό – ὄχι γιά νά τιμᾶται ὁ ἴδιος, πού ἀφιέρωσε τή ζωή του γιά τόν Χριστό στήν Ἀφρική, ἀλλά ὡς ὑπόμνησι σέ ὅλους ἐμᾶς, ὥστε αὐτή ἡ προσπάθεια νά ἔχη συνέχεια καί μιμητές ἐπαξίους τῆς δικῆς του πορείας. «Σηκωθῆτε, δώστε ὅ,τι ἔχετε γιά τήν ἐξάπλωσι τοῦ Εὐαγγελίου στους ἀνευαγγελίστους ἀδελφούς μας, πού διψοῦν γιά τόν Χριστό. Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί ἄν εἴστε, ἀποφασίστε. Χωρίς Ἐξωτερική Ἱεραποστολή τί Ἕλληνες καί τί Χριστιανοί εἴστε;». Ἡ φωνή τοῦ π. Χαρίτωνος Πνευματικάκι συνεχίζει νά μᾶς καλεῖ μέχρι σήμερα, ἀπευθύνοντας ἐγερτήριο σάλπισμα πρὸς νέους ἱεραπόστολους, πού θά ἀναλάβουν τό θεάρεστο καί ἱερό ἔργο τῆς μεταφορᾶς τοῦ μηνύματος τοῦ Εὐαγγελίου στίς ψυχές τῶν Ἀφρικανῶν ἀδελφῶν, πού διψοῦν γιά Χριστό καί Ὁρθοδοξία, γιά νά γευτοῦν καί νά ζήσουν, ὅπως ἔζησε κι ὁ ἴδιος, σέ βάθος τό μεγαλεῖο τῆς δόξας τοῦ Θεοῦ.

† Ὁ Κένυας Μακάριος

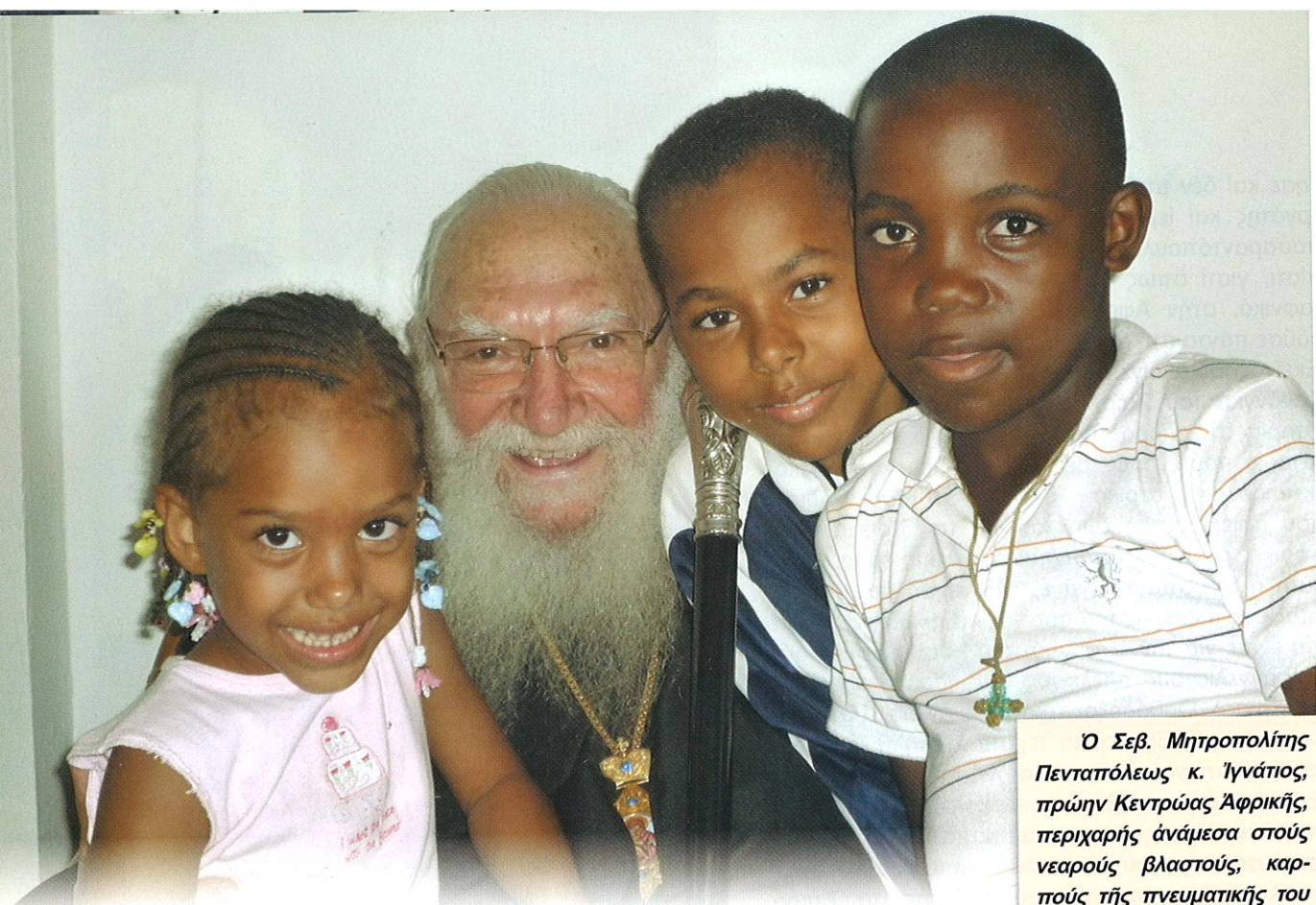

Ἀπονομή ἐνδεικτικῶν καί ἀπολυτηρίων κατά τήν λήξι τῆς σχολικῆς περιόδου σέ μαθητές. Ὁ π. Χαρίτων εἶχε ὡς πρῶτο μέλημα τήν λειτουργία τῶν προτύπων ἐκπαιδευτηρίων «Φῶς Ἐθνῶν» καί θεωροῦσε σάν τόν Ἅγιο Κοσμά τόν Αἰτωλό, τήν κατά Χριστό ἀνατροφή καί μὀρφωσι, θεμέλιο γιά τήν πρόοδο καί ἐπιτυχία τῶν νέων στήν ζωή τους.

Ὅπου ἐμφανίζονταν ὁ π. Χαρίτων συγκέντρωνε τοὺς ἰθαγενεῖς πού μέ λαχτάρᾳ ζητοῦσαν νά μάθουν γιά τήν Ὁρθοδοξία.

Τό ἐπόμενο βῆμα ἦταν νά ὀδηγηθοῦν στό Ναό καί νά γίνουν κατηχούμενοι.

**Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης
Πενταπόλεως κ. Ἰγνάτιος,
πρώην Κεντρώας Ἀφρικής,
περιχαρῆς ἀνάμεσα στοὺς
νεαροὺς βλαστοὺς, καρ-
ποὺς τῆς πνευματικῆς του
διακονίας στὸν ἀχανὲ ἀγρὸ
τῆς Ἀφρικής.**

Πρὸς τὸν Πρόεδρον τοῦ «Πρωτοκλήτου»

Ἀγαπητέ μου κύριε Σίμο,
σέ μία ἡσυχῆ γωνιά τῆς Ὁρθοδόξου Θεολογικῆς μας
Σχολῆς «Ἅγιος Ἀθανάσιος ὁ Ἀθωνίτης» καί σέ στιγμές
ἀνάπαυλας ἀπὸ οἰκοδομικὲς ἐργασίες γιὰ ἀνέγερσι ἰ.
Ναοῦ, μέ πολλή συγκίνησι ἐδιάβασα τό κύριο ἄρθρο
τοῦ «ΦΩΣ ΕΘΝΩΝ» (τεῦχος 136): ... «40 χρόνια στήν
διακονία τῆς Ὁρθοδόξου Ἱεραποστολῆς».

«Περπάτησα» αὐτή τήν χρονική περίοδο μαζί σας.
Ἔζησα «ἐν σμικρῶ» τοὺς ἀγῶνες καί ἀγωνίες, τοὺς
ἀτελείωτους κόπους σας, τοὺς Συλλογικούς καί προ-
σωπικούς, τοὺς προβληματισμούς, τοὺς πειρασμούς,
τοὺς ὀραματισμούς... Τήν ἀνυπολόγιστη προσφορά
σας -ἠθική καί ὑλική-, ... Πράγματι ἀνεκτίμητη ἡ συμ-
βολή σας στήν ἀνάπτυξι καί ἐμπέδωσι τῆς ἰδέας τῆς
Ἱεραποστολῆς στὰ Ἴθνη.

Πάνω ἀπὸ 35 χρόνια ἐζησα ἀπὸ πολύ κοντά τήν
προσφορά σας καί σέ ἄλλους χώρους Ἱεραποστολι-
κούς ἀνά τόν κόσμον, μάλιστα δέ στό Congo καί ὄλως
ἰδιαιτέρως στήν Kananga, γιὰ τήν ὁποίαν ὁ Σύλλογος
σας ἦταν ὁ ἀποφασιστικὸς συνεργός.

Ὅσα γράψατε στό ἐν λόγω ἄρθρο εἶναι, πράγματι,
λίγα· πολύ λίγα. Ὅμως ἐνδεικτικά, πού καταξιώνουν

τήν ὕπαρξι τοῦ Συλλόγου σας καί ἀποδεικνύουν τήν
ἀγάπη σας πρὸς τήν Ἀγιωτάτη Ἐκκλησία τοῦ Κυρίου
μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τήν ἐντελῶς ἀνιδιοτελεῆ ἀφο-
σίωσί σας γιὰ τήν δόξα τῆς καί ἐξάπλωσί τῆς στὰ πέ-
ρατα τῆς γῆς.

Σήμερα κρεμάσαμε μία μεγάλη καμπάνα στο
κωδωνοστάσιο τοῦ νέου ναοῦ τῆς Ἁγίας Βαρβάρας πού
ἐγείραμε. Καί κυτήσαμε γιὰ νά ἀκούσουμε τό ἀποτέ-
λεσμα. Δύο πράγματα μέ ἐντυπωσίασαν· ἡ ὁμόφωνη
ἐνθουσιώδης κραυγή ὄλων τῶν ὁμογενῶν οἰκοδό-
μων καί ἡ ἐξομολόγησις ἐνός συνεργάτου πού μοῦ
εἶπε: «Θυμήθηκα τήν προτροπή τοῦ ἀειμνήστου π.
Χαρίτωνος: «χτυπάτε τίς καμπάνες τῆς Ὁρθοδοξί-
ας...», συγκινήθηκα, μοῦ ἤρθε νά κλάψω!»

Λοιπόν· θερμώτατα συγχαρητήρια γιὰ ὅσα ἐγιναν
καί διάπυρος ἡ εὐχή μου: καί σέ ἄλλα, πολλὰ καί ἀνώ-
τερα μέ ἔνθεο ζῆλο πρὸς δόξαν τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ
μας!

Kinshasa 3 Ὀκτωβρίου 2013

† Ὁ Πενταπόλεως Ἰγνάτιος

Ἡ κλήσις στήν Ὁρθόδοξο Πίστι

Ὁ Εὐγένιος Lufika γεννήθηκε στίς 3/5/1975 στήν πόλι Κολουέζι, τῆς ἐπαρχίας Κατάνγκα τοῦ Κονγκό. Δεύτερο παιδί ἀπό τά πέντε συνολικά μιᾶς οἰκογένειας καθολικῶν. Σέ ἡλικία 6 χρονῶν ἐνεγράφη στό Δημοτικό Σχολεῖο, τό ὁποῖο τελείωσε τό 1991. Μετά στό Κολλέγιο γιά Γυμνασιακές Σπουδές.

Ὅταν ἀκόμη ἦταν στό Δημοτικό, μία θεία του ὀρθόδοξη τούς ἐπισκεπτόταν συχνά καί μιλοῦσε γιά τήν Ὁρθοδοξία. Ὁ μικρός ἄκουγε καί αἰσθάνθηκε κάτι μέσα του καί εἶπε στή θεία του ὅτι θέλει νά γίνη ὀρθόδοξος. Φόρεσε τό Χριστό, ὅπως διηγείται, τό 1988 μέσα στήν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Κολουέζι.

Τώρα, λέει, «ὁμολογῶ ἕνα βάπτισμα ... εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν· καί αὐτό τό βάπτισμα θά μένη μέσα στό πνεῦμα μου καί δέν θά τό ξεχάσω ποτέ.

Ἐνα γεγονός στή ζωή μου λυπηρό ἀνέτρεψε ὅλα τά τῆς ζωῆς μου, δηλαδή ἡ πολιτική κατάστασις τῆς πατρίδος μου τό 1992. Ἐνας πόλεμος ἐμφύλιος ξέσπασε σ' ὅλη τήν Κατάνγκα. Ἐπρεπε νά φύγουμε, ἀφοῦ ἤμασταν Κασαίτες. Μία μιζέρια μᾶς ἀκολουθοῦσε πλέον. Τό μέλλον μας σκοτεινό. Ἐμεινα ὀρφανός. Ὁ πατέρας μου στήν μετακίνησι πέθανε ἀπό τήν κακουχία. Ἐμεινε χήρα ἡ μάνα μου μέ 5 παιδιά. Ἡμουν ὁ μεγαλύτερος. Ἡ μητέρα μου κουβαλοῦσε ἐκτός ἀπό μᾶς στό δρόμο, μέ πείνα καί ἀρρώστια, κι ἕνα σωρό προβλήματα ἀβεβαιότητος. Ἡρθαμε στήν Κανάνγκα. Μία δυστυχία ἀπερίγραπτη! Ἐγώ ἀπεφάσισα νά πάω στό Mbuji Mayi. Ἀφέθηκα νά μέ ὀδηγήσῃ ὁ ἄνεμος, ὅπως φυσοῦσε. Πουλοῦσα νερό πόσιμο μέσα σ' ἕνα μπιτόνι στό κεφάλι μου. Ἄλλοτε ἀχθοφόρος κ.λ.π.

Καθῶς ἦταν δύσκολο νά νοικιάσω ἕνα δωμάτιο, ἤμουν πλέον ἔξω μέ σκέπη τόν οὐρανό μέ τ'

ἀστέρια.

Ξαφνικά μου ἔρθε μία ἰδέα νά πουλήσω αὐγά ψημένα.

Αὐτή ἡ ἐργασία ἦταν ἀποδοτική καί κατάφερα νά στέλνω κάθε ἐβδομάδα στήν φτωχή μου μητέρα κάτι στήν Κανάνγκα.

Δούλευα νύχτα-μέρα. Σύχναζα καί στούς τόπους, ὅπου ἔσκαβαν γιά νά βροῦν διαμάντια. Ἦταν Ἰούλιος τοῦ 1999 πού ἔπεσα χωρίς νά δῶ ὅτι μπροστά μου ἦταν ἕνας λάκκος διαμαντιῶν. Εἶχε σκοτεινιάσει. Τό βάθος τοῦ λάκκου ἦταν 22 μέτρα. Ἦταν 11 ἡ ὥρα τήν νύχτα.

Τόσο ἤσυχα καί εἰρηνικά πουλοῦσα τ' αὐγά μου, ὅταν βρέθηκα στόν σκοτεινό λάκκο καί ἄρχισα νά φωνάζω βοήθεια. Μέ βγάλανε ἀπό τό πηγάδι. Ἐνα shos στήν σπονδυλική μου στήλη μ' ἄφησε ἀκίνητο. Δέν μπορούσα νά περπατήσω. Μέ ὀδήγησαν στό Νοσοκομεῖο στό Mbuji Mayi. Μετά ἀπό μακροχρόνια θεραπεία ἔμεινα ἀτροφικός πάνω σέ μία καρέκλα πού κυλοῦσε.

Δέν εἶχα τόση ἔννοια γιά τήν σωματική μου κατάστασι. Τό ὅτι εἶχα μία ὀρθόδοξο πίστι μέ δυνάμωνε. Ὅλα ἔρχονται μέ τήν προσευχή. Ἡ οἰκογένειά μου συνέχιζε νά εἶναι καθολική. Ἐγώ ὅμως ἔψαλλα καί δοξολογοῦσα τό Θεό μέ τρόπο ὀρθόδοξο.

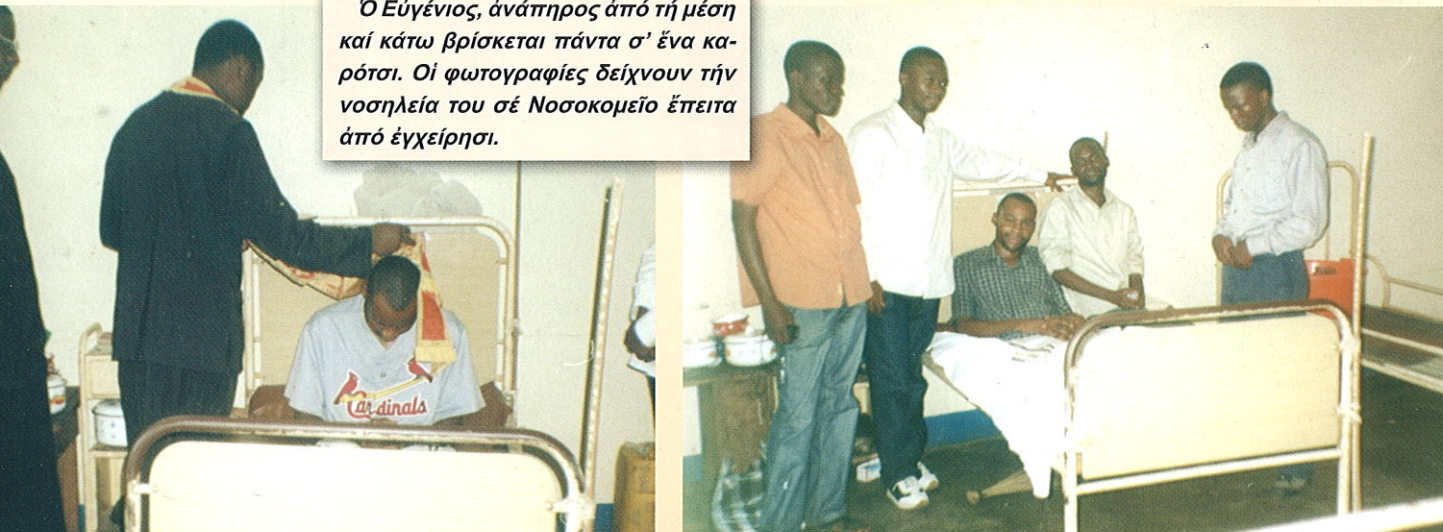
Βρέθηκα μέ τήν μητέρα μου πλέον στήν Κανάνγκα. Ἀρχίσαμε ν' ἀκοῦμε τό ραδιόφωνο τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί ἄλλαξαν ὅλα πιά στήν οἰκογένειά μου.

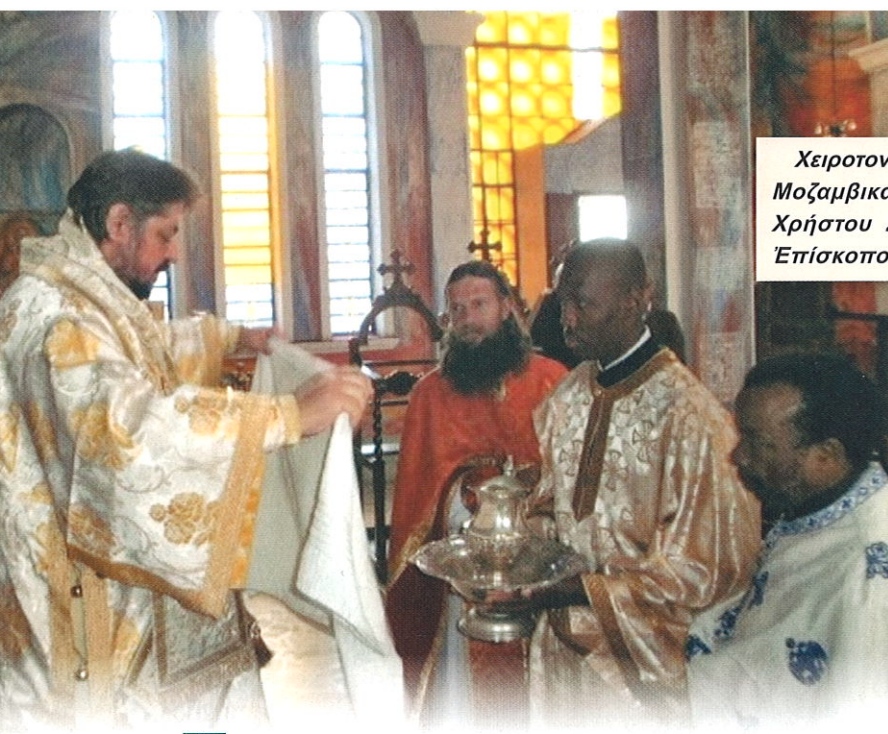
Τό 2007 ὅλοι βαπτίστηκαν ὀρθόδοξοι στόν Ἅγιο Ἄνδρέα.

Ἐγώ μένω στά χέρια τοῦ Θεοῦ γιά πάντα, τώρα καί εἰς τούς αἰῶνας.»

Ι.Σ.

Ὁ Εὐγένιος, ἀνάπηρος ἀπό τή μέση καί κάτω βρίσκεται πάντα σ' ἕνα καρότσι. Οἱ φωτογραφίες δείχνουν τήν νοσηλεία του σέ Νοσοκομεῖο ἔπειτα ἀπό ἐγχείρησι.

*Χειροτονία του πρώτου
Μοζαμβικανού κληρικού
Χρήστου Σιτόε από τον
Επίσκοπο κ. Ίωάννη.*

Ίεραποστολή στήν Μοζαμβίκη.

Στόν Καθεδρικό Ναό τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν τοῦ Ματταῦτο σέ συγκινητική καί κατασκευτική ἀτμόσφαιρα ἐγίνε ἀπό τόν Ἐπίσκοπο Μοζαμβίκης κ. Ἰωάννη ἡ χειροτονία σέ Διάκονο τοῦ πρώτου Μοζαμβικανοῦ Κληρικοῦ, φοιτητοῦ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς τῆς Κένυα. Πρόκειται γιά τόν Χρήστο Σιτόε, ἔγγαμο οἰκογενειάρχη, τριτοετῆ

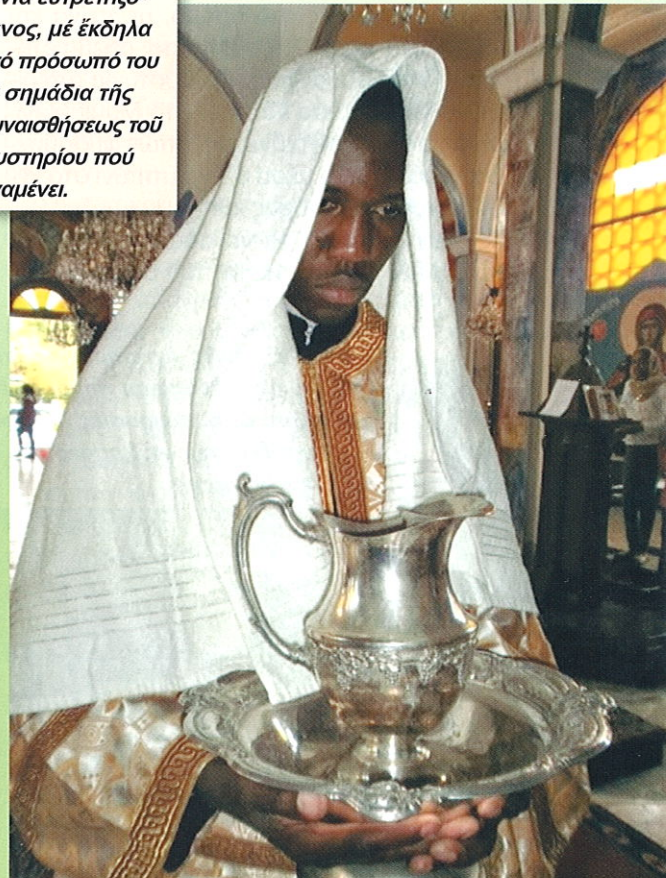
στήν ἀνωτέρω Σχολή, ὁ ὁποῖος μάλιστα κατηχήθηκε καί βαπτίστηκε ἀπό τόν Ἐπίσκοπο κ. Ἰωάννη.

Στήν ὁμιλία τοῦ ὁ πρώτος Μοζαμβικανός Ὁρθόδοξος ἱερωμένος, εὐχαρίστησε τόν Πατριάρχη Ἀλεξανδρείας, τόν Ἐπίσκοπο κ. Ἰωάννη καθώς καί τόν Μητροπολίτη Κένυας κ. Μακάριο, πού τόν στήριξαν καί τόν χειραγώγησαν πνευματικά.

*Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος κ. Ἰωάννης
πού ἐργάζεται γιά τήν ἀνάπτυξη τοῦ ἱεραποστολικοῦ
ἔργου στήν Μοζαμβίκη, μέ Ὁρθόδοξα
Ἀφρικανόπουλα.*

Ὁ πρὸς χειροτονία εὐτρεπιζόμενος, μέ ἐκδήλαστος πρόσωπό του τά σημάδια τῆς συναισθήσεως τοῦ Μυστηρίου πού ἀναμένει.

Ὁ Θεοφιλέστατος κ. Ἰωάννης μετά τὸ τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας στὸν Ἱερό Ναό τῆς Ἁγίας Τριάδος στήν Μπέϊρα.

Ὁ Ἱερός Ναός τῆς Ἁγίας Τριάδος στήν Μπέϊρα τῆς Μοζαμβίκης παρέμενε κλειστός ἀπό τὸ 1976 πού ἔφυγαν οἱ τελευταῖοι Ἕλληνες καί ἄνοιξε τίς πύλες του τὴν τελευταία τριετία.

Ὁ Ἐπίσκοπος Μοζαμβίκης κ. Ἰωάννης, μέ τίς εὐχές καί εὐλογίες τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ Προκαθημένου, ἐγκατέστησε στήν Μπέϊρα τὸν ἰθαγενῆ ιε-

ρέα π. Τιμόθεο Νυέμπο, ὡς ἐφημέριο τοῦ ναοῦ καί ὑπεύθυνο τοῦ ἱεραποστολικοῦ κέντρου, πού ἐτοιμάζεται ἤδη. Προγραμματίζεται νά λειτουργήσῃ ἐκεῖ σχολεῖο, συσσίτιο καί ἰατρεῖο γιά τὴν ἀντιμετώπισι τῶν ἐπιδημικῶν ἀσθενειῶν (ἐλονοσίας, χολέρας κ.ἄ.), καθὼς καί φροντίδα γιά καθαρό πόσιμο νερό.

Μπροστά στὸν Ναό ὁ Ἐπίσκοπος, ὁ νέος ἱερεὺς καί οἱ πιστοὶ ἐκδηλώνουν τὴν χαρὰ τους γιά τὴν ζωὴ πού ἀνακτᾷ ἡ ἐνορία τους.

Τὸ πρόσωπο τῆς νεοφώτιστης λάμπει σάν τὸ φῶς τῆς λαμπάδας πού κρατᾷε στό χέρι της.

Ομαδικές βαπτίσεις στό Λικουλέζι του Μαλάουϊ

Αδελφοί μου χαίρετε ἐν Κυρίῳ. Πράγματι ἡ χαρὰ μας εἶναι πολὺ μεγάλη καὶ ἡ εὐλογία ἐπίσης, διότι ἐν τῇ εὐλογίᾳ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου μας κ. Ἰσακίμ ἐπισκεφθήκαμε τὸ χωριὸ Λικουλέζι πού ἀπέχει 1 ½ ὥρα ἀπὸ μᾶς δηλαδὴ ἀπὸ τὸ Blantyre καὶ ὄχι μόνον εἶδαμε πλῆθος ἀπὸ ἀνθρώπους νὰ μᾶς περιμένουν, ἀλλὰ πολλοὶ ἦταν καὶ αὐτοὶ πού ἐδῶ καὶ 2 χρόνια κατηχοῦσαμε καὶ θέλανε νὰ βαπτιστοῦν. Πράγματι δύο χρόνια κράτησε ἡ κατήχησις σὲ αὐτὴ τὴν νεοϊδρυθεῖσα ἐνορία. Συνήθως ἡ κατήχησις κρατᾷ ἕνα χρόνο, καὶ γι' αὐτὸ μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι τὸ Λικουλέζι τὸ εἶχαμε λιγάκι ἀδικήσει. Τὸ καλὸ βέβαια εἶναι ὅτι ἔχουμε ἤδη ἀγοράσει δικὸ μας οἰκόπεδο ἐκεῖ καὶ τοὺς ἔχουμε ἀνοίξει πηγᾶδι μὲ ἀντλία νεροῦ, ὥστε νὰ ἐξυπηρετοῦνται στὶς βασικὲς ἀνάγκες τους.

Δυστυχῶς ὅμως δὲν ἔχει βρεθεῖ δωρητὴς ἀκόμα, γιὰ νὰ χτιστῆ ἐκκλησία σ' αὐτὴ τὴν περιοχὴ. Ἡ ἀνάγκη, ὅπως θὰ καταλάβετε κι ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἄρθρο, εἶναι μεγάλη. Οἱ χριστιανοὶ ἐκεῖ εἶναι πολλοὶ καὶ θερμοί. Τοὺς ἔχουμε πολὺ καιρὸ χωρὶς ἐκκλησία καὶ οἱ καημένοι μᾶς θερμοπαρακαλοῦν καὶ συγχρόνως προσεύχονται μὲ ζέσι καθημερινὰ στὸν Πανάγαθο Θεὸ γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ. Κάνουμε ἐκκλησι ἀδελφοί μου

καὶ σᾶς παρακαλοῦμε εἰσακοῦστε τὴν παράκλησι τῶν ἰθαγενῶν νεοφωτίστων στό Λικουλέζι καὶ χτίστε τους μίαν ἐκκλησία. Θὰ σᾶς εἶναι αἰώνια εὐγνώμονες.

Ἀπὸ τὸν πολὺ τους ζῆλο καὶ ἀγάπη στὴν Ὀρθοδοξία, ἔχτισαν μόνον τους μὲ τοῦβλα ἀπὸ λάσπη, μὲ καλάμια γύρω-γύρω, μὲ καθίσματα ἀπὸ λάσπη ἐπίσης καὶ γιὰ σκεπὴ χόρτα, ἕναν χώρο πού τὸν ὀνόμασαν ἐκκλησία καὶ ἐκεῖ μαζεύονται γιὰ τίς λειτουργικὲς τους ἀνάγκες. Ἐκεῖ προσεύχονται. Ἐκεῖ κάνουν ἀπόδειπνο στὰ τσιτσέουα, τὴν μητρικὴ τους δηλαδὴ γλώσσα, ἐκεῖ πηγαίνουν γιὰ νὰ ἀκουμπήσουν τὸν πόνο τους, ν' ἀνοίξουν δηλαδὴ τὴν καρδιά τους στὸν γλυκύτατο Ἰησοῦ, τὴν Μητέρα Του καὶ τοὺς Ἁγίους. Λένε μὲ καμάρι: **«Ἐδῶ εἶναι ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία μας. Ἐδῶ ὑπάρχει ἡ σωτηρία. Ἐδῶ ὑπάρχει ἡ Ἀλήθεια, ἐδῶ ἀνήκουμε. Στὴν Μητέρα Ἐκκλησία.»**

Καὶ μὲ συγκινητικὸ τρόπο πηγαίνουν ἀνά ὀμάδες νὰ καθάρισουν καὶ νὰ περιποιηθοῦν τὴν ἀχυρένια λασποεκκλησία τους, νὰ φτιάξουν τὴν χόρτινη σκεπὴ νὰ μὴν τρέξη πολὺ στὶς μεγάλες βροχές, νὰ βάλουν λίγα καλάμια ἀκόμα στὰ τοιχώματα καὶ νὰ ξαναφτιάξουν καὶ ἐπιδιορθώσουν τὰ καθίσματα πού χαλᾶνε καὶ συχνὰ πέφτουν κομμάτια λάσπη ἀπὸ αὐτά. Λένε

151 κατηχοῦμενοι πλήρως ἔτοιμοι, ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιά, γιὰ νὰ δεχθοῦν τὸ Ἅγιο Βάπτισμα.

ὅμως ἀκόμη γεμᾶτοι ἐλπίδα: «Οἱ Ἕλληνες μᾶς ἀγαπάνε· οἱ Ἕλληνες μᾶς διδάξαν τὴν Ὁρθόδοξο Πίστι, μᾶς προσέφεραν τὸ πᾶν, οἱ Ἕλληνες πάλι θὰ μᾶς χτίσουν καὶ μία κανονικὴ ἐκκλησία καὶ ἐμεῖς ὑποσχόμεσθε νὰ προσευχώμασθε πάντοτε γι' αὐτούς.» Οἱ φωτογραφίες πού σᾶς στέλνω ἀδελφοί μου γιὰ τὴν λασποεκκλησία καὶ γιὰ τίς ὁμαδικές βαπτίσεις τους, θὰ σᾶς πείσουν γιὰ τὴν πραγματικότητα. Αὐτὴ ἡ ἐνορία εἶναι πολλὰ ὑποσχόμενη. Πολύ εὐλογημένος θὰ εἶναι ὁ δωρητὴς πού θὰ τοὺς χτίσῃ ναό.

Ἐκείνη τὴν μέρα τῆς ὁμαδικῆς τους βαπτίσεως, ἦταν πλήρως ἔτοιμοι καὶ οἱ 151 κατηχούμενοι τοῦ Λικουλέζι. Μὲ χαρὰ στάθηκαν μπροστὰ καὶ περίμεναν. Ἄντρες, γυναῖκες, παιδιά. Ἡλικίας ἀπὸ 6 μηνῶν ἕως 75 ἐτῶν. Ἦταν γεμᾶτοι ἀνυπομονησία. Δύο χρόνια περίμεναν αὐτὴν τὴν στιγμή. Τοὺς δώσαμε χιτῶνες ἄσπρους μὲ κόκκινο σταυρό. Ἐλαμπαν τὰ πρόσωπά τους. Ἦταν ἡ καλύτερη καὶ σημαντικώτερη στιγμή τῆς ζωῆς τους.

Μπορεῖ οἱ περισσότεροι νὰ νᾶν ἀγράμματοι, μπορεῖ καὶ οἱ ἴδιοι νὰ ζοῦν σὲ λασποκαλύβες καὶ νὰ τρῶνε κάθε μέρα μόνον καλαμπόκι· σκληρὴ ἐπιβίωσι μὴν ἔχοντας τὰ ἀπαραίτητα. Συχνὰ τοὺς λείπουν φάρμακα, τοὺς λείπει καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ καλαμπόκαλο, τοὺς λείπουν ὅλα. Κι ὅμως δοξάζουν τὸν Θεό καὶ ποτέ δὲν παραπονιοῦνται. Εἰδικὰ τώρα πού ἔχουν τὴν Ἀληθινὴ Πίστι, νιώθουν πληρότητα.

Ὁ πειρασμός ὅμως, ὅταν πῆγαμε νὰ ξεκινήσουμε τὸ Μυστήριον ἔξω ἀπὸ τὴν λασπένια ἐκκλησία, μᾶς δημιούργησε ὡς συνήθως πρόβλημα. Εἴχαμε με-

ταφέρει ἀπὸ τὸ Blantyre ἓνα μεγάλο βαρέλι καὶ ἐκεῖ μέσα θὰ τοὺς βαπτίζαμε. Ἄλλη λύσι δὲν ὑπῆρχε. Μὰ τὸ βαρέλι εἶχε μικροῦλες τρύπες. Ἐπειδὴ οἱ βαπτίσεις κρατᾶνε ὀλόκληρη μέρα, ἦταν σίγουρο ὅτι τὸ νερὸ θὰ ἔφευγε καὶ θὰ δημιουργόταν πρόβλημα.

Ἔτσι χωρὶς νὰ χάσουμε τὴν πίστι μας, ἀρχίσαμε νὰ συζητάμε τὸ θέμα. Ὡσπου κάποιος εἶπε: Μισὴ ὥρα ἀπὸ δῶ ὑπάρχει τὸ ποτάμι. Ἄς πᾶμε ἐκεῖ. Καὶ ἔτσι μὲ ὑπομονὴ καὶ προσμονὴ ὅλοι ξεκινήσαμε τὸ ποτάμι. Ὅταν τὸ εἶδαμε χαρήκαμε, διότι τὸ νερὸ ἦταν βαθύ καὶ ἀρκετό, γιὰ νὰ γίνῃ σωστὰ ἡ βάπτισι, πλήρης δηλαδὴ κατάδουσι.

Καὶ ξεκινήσαμε τὰ κατηχούμενα. Ἐκεῖ ἄλλη ἐκπληξις μᾶς περίμενε. Καὶ οἱ 151 μαζί, ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα νὰ εἰπωθῇ τὸ Σύμβολο τῆς Πιστεῶς μας, δὲν χρειάστηκαν οὔτε μία ματιὰ νὰ ρίξουν στοὺς προσευχητᾶριό τους. Ὅλοι μὲ μία φωνὴ καὶ ζωηρὰ ἄρχισαν νὰ λένε τὸ «Πιστεύω» ἀπὸ μνήμης. Τὸ εἶχαν πεῖ ἀμέτρητες φορές ἕως τότε καὶ τὸ εἶχαν ἀποστηθίσει. Μικροὶ καὶ μεγάλοι. Ἦταν ἓνα θαῦμα νὰ τοὺς ἀκοῦς. Ἡ συγκίνησις μας κορυφώθηκε.

Κατόπιν ξεκινήσαμε τίς βαπτίσεις στοὺς ποτάμι. Ἦμασταν 4 ἱερεῖς. Οἱ ἰθαγενεῖς Μαλαουσιανοὶ ἱερεῖς ἔχουν πιά ἐκπαιδευτεῖ νὰ συνεργάζωνται ἄσφογα, καὶ βοηθοῦν τὰ μέγιστα, ὅποτε ἔχουμε ὁμαδικές βαπτίσεις. Ἔτσι ὁ ἓνας μέσα στοὺς ποτάμι βαπτίζει, ὁ ἄλλος ἀλείφει τὸ λάδι, ὁ ἄλλος μυρώνει, ὁ ἄλλος κάνει τὴν κουρά. Πάντοτε βέβαια ὅλα ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψι τοῦ Ἑλληνος ἱερέως, διότι ἡ βάπτισις εἶναι πολὺ σοβαρὸ καὶ δύσκολο Μυστήριον, μὴ τυχόν καὶ γίνῃ κανένα

Στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ γίνονται οἱ προετοιμασίες γιὰ τὴν ἱερὴ στιγμή τῆς ἀναγεννήσεως διὰ τῆς τριτῆς καταδύσεως στὰ ὕδατα.

Ὁ πρόχειρος ναὸς μετὰ πλήθους ἀπὸ λάσπη καὶ καλάμια πού μόνον τοὺς ἔχτισαν οἱ ἰθαγενεῖς.

λάθος ἢ παράλειψις.

Ξεκινήσαμε λοιπὸν τὸ πρῶτῳ. Οἱ βαπτίσεις κράτησαν ὅλη μέρα. Τὸ ἀπόγευμα εἶχαμε ὀλοκληρώσει. Ὅλοι ἦταν πανευτυχεῖς. Ἐκαναν πολλές φορές τὸν σταυρὸ τοὺς, γιὰ νὰ ἐκφράσουν τὴν χαρὰ τοὺς· χιλιοφιλοῦσαν τὰ πλαστικά σταυρουδάκια πού τοὺς δώσαμε.

Στὴ συνέχεια ἀκολούθησε τὸ καθιερωμένο κή-

ρυγμα. Τοὺς μιλήσαμε γιὰ πολλά: γιὰ τὴν πίστι μας, γιὰ τὸ οὐράνιο δῶρο πού ἔλαβαν, γιὰ τὰ χριστιανικά τοὺς καθήκοντα ἀπὸ τώρα καὶ στό ἐξῆς, γιὰ τὴν εὐεργεσία πού ἔλαβαν μὰ καὶ τὴν εὐθύνη πού θὰ ἔχουν. Τὰ πέντε τάλαντα στὴν Δευτέρα Παρουσία ὁ Χριστὸς θὰ τοὺς ζητήσῃ νάναι διπλάσια. Ἐλαβαν πολλά, θὰ τοὺς ζητηθοῦν πολλά.

Τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ναοῦ! Οἱ πιστοὶ κάνουν ἔκκλησι καὶ παρακαλοῦν νὰ βρεθῆ δωρητὴς πού θὰ ἀναλάβῃ τὰ ἐξοδα ἀνοικοδομήσεως μόνιμου ναοῦ, ὥστε νὰ καλυφθοῦν οἱ λατρευτικὲς ἀνάγκες τῆς ἐνορίας.

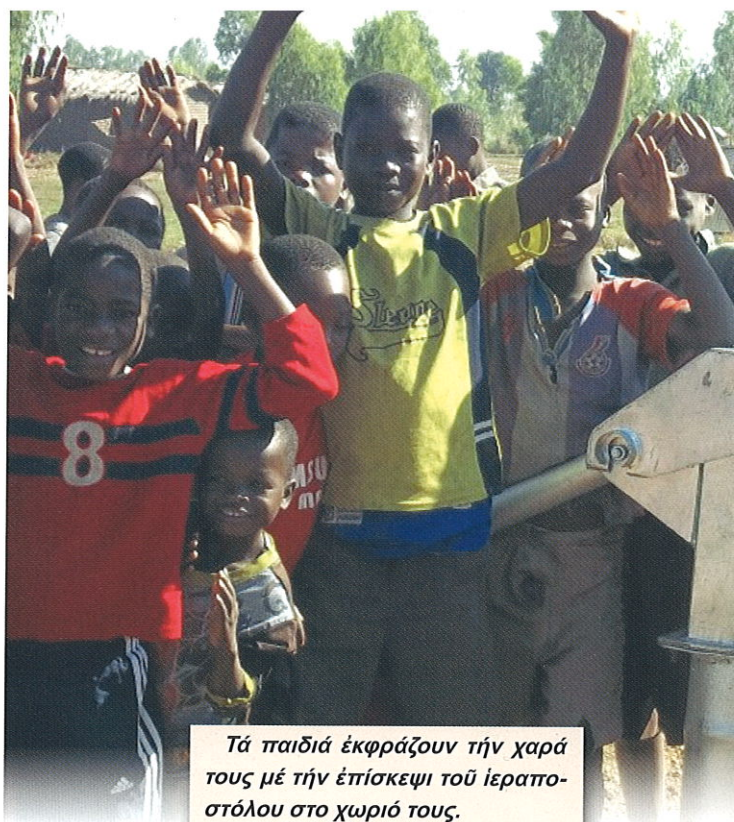

Με τήν ἴδια εὐλάβεια ἐτελέσθη τό Μυστήριό τοῦ Γάμου γιά τά ζευγάρια τῶν νεοφωτίστων. Μπήκαν τά στέφανα. Εὐλογήθηκαν τά ζευγάρια πού ἔλαμπαν ἀπό χαρά. Μέσα σέ μία μέρα ἔγιναν τρία Μυστήρια: Βάπτισμα, Ἅγιο Χρίσμα καί Γάμος, σέ πολλούς ἀνθρώπους. Χάριτι Θεοῦ καί πρὸς δόξαν Τοῦ ἰδρύθηκε μία ἐνορία στό Μαλάουϊ, τό Λικουλέζι.

Ὅταν τελείωσαν ὅλα, εἶχαμε τήν τελευταία μας ἐκπληξι. Τόν Ἀρσένιο. Εἶναι πολύ εὐλαβῆς νεοφώτιστος. Τόν βαπτίσαμε στό Λικουλέζι, μά εἶχε ἔρθει ἀπό μία ἄλλη ἐνορία τό Παλόμπε. Περιπάτησε πολύ. Δέν ἤθελε νά περιμένῃ ἄλλο, πότε θά πηγαίναμε στό Παλόμπε γιά βαπτίσεις. Ὁ Ἀρσένιος εἶδαμε εἶναι χαρισματοῦχο παιδί, 25 ἐτῶν μέ πολύ καλή μὀρφωσι, πρᾶγμα σπάνιο γιά τό Μαλάουϊ. Μιλᾶει ἄπταιστα ἀγγλικά καί τσισέουα. Κατηχήθηκε ἐπίσης γιά δύο χρόνια ἀπό τόν πατέρα Ἀντώνιο, ἐφημέριο τῆς ἐνορίας μας στό Παλόμπε στήν ἐκκλησία τῶν Ἀρχαγγέλων.

Ἐχει πτυχίο ἀπό τό Πανεπιστήμιο καί ἔχει σπουδάσει ἐκπαιδευτικός. Καί ἡ μεγαλύτερη ἐκπληξι δουλεύει γιά τό δικό μας σχολεῖο στό Παλόμπε στό Γυμνάσιό μας.

Συζητήσαμε μαζί του καί φάνηκε εὐκολα ἡ καλλιέργεια καί ἡ πολλή του πίστι. Γι' αὐτό ἐγγυηθήκαμε καί ἐμεῖς καί ὁ ἱερέας τῆς ἐνορίας του ὁ παπά Ἀντώνης πού τόν εἶχε κοντά του γιά δύο χρόνια καί τόν βοήθησε πολύ στίς δουλειές τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Ἀρσένιος μέ ὑπακοή καί ταπεινό πνεῦμα ἀκούγε σέ ὅλα τόν

Τά παιδιά ἐκφράζουν τήν χαρά τους μέ τήν ἐπίσκεψι τοῦ ἱεραποστόλου στο χωριό τους.

π. Ἀντώνη καί ἐξελίχθηκε πολύ. Μετάνοια, ταπείνωσι, καλλιέργεια καί προσευχή ξεχωρίζουν πάνω του.

Παρακαλῶ προσευχηθῆτε ὅλοι γι' αὐτό τό παιδί, μά καί γιά ὅλους τούς νεοφωτίστους τοῦ Λικουλέζι.

Σᾶς ἀσπαζόμαστε μέ πολλή ἐν Χριστῷ ἀγάπη

Ἱερέας Ἐρμόλαος Ἰατροῦ

Στό πηγάδι πού ἡ Ἱεραποστολή ἔχει ἀνοίξει, οἱ ἰθαγενεῖς πίνουν καθαρό νερό καί ἐξυπηρετοῦν τίς βασικές τους ἀνάγκες.

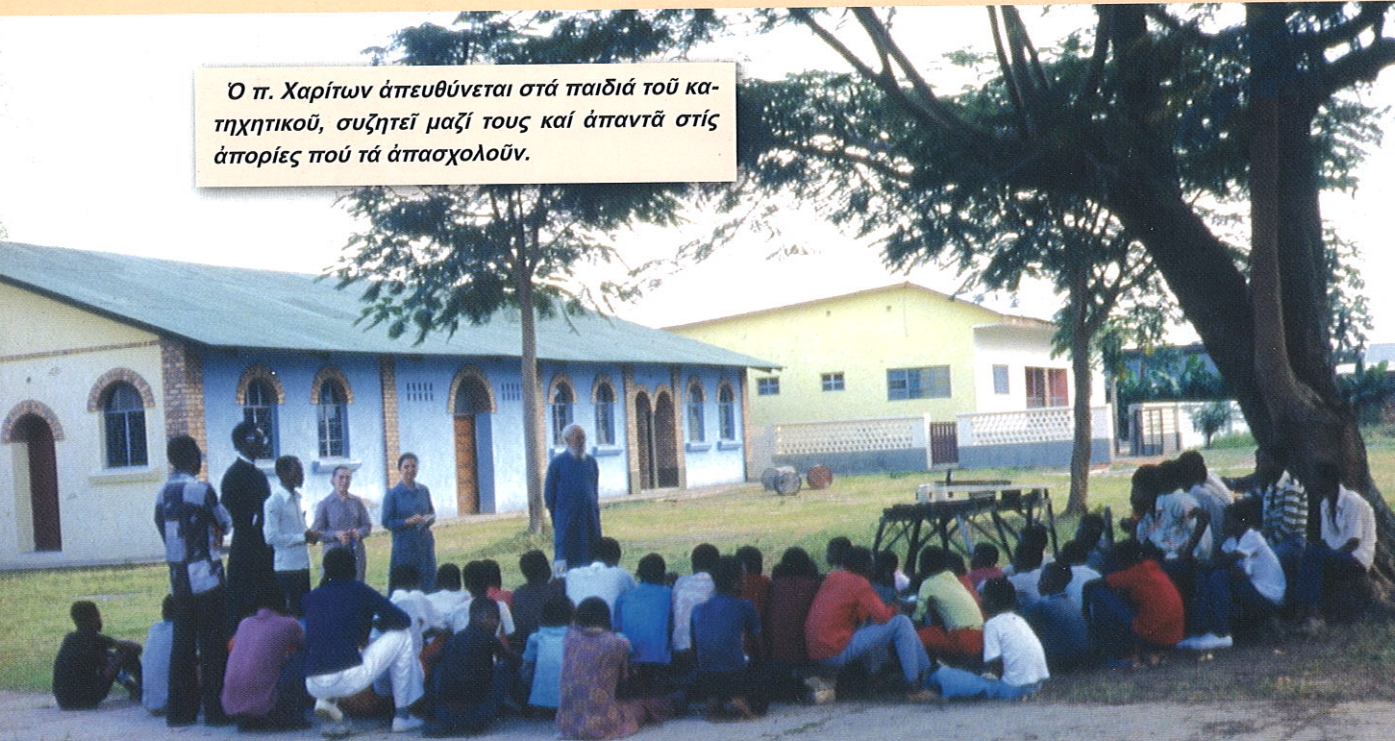
Ο π. Χαρίτων βαπτίζει στο σταυρόσχημο βαπτιστήριο «εις τό όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος».

5 Ιουλίου *ήμερομηνία σταθμός*

Στίς 5 Ιουλίου 1973 πρίν ακριβώς 40 χρόνια ό πνευματικός πατέρας του π. Θεολόγου, αείμνηστος Ίεραπόστολος π. Χαρίτων Πνευματικός, έφευγε από την Πάτρα για την Κανάνγκα του Κονγκό. Λίγο πρίν ξεκινήσει είχε προσκυνήσει γοναπιστός τον Τάφο και την Τιμία Κάρα του Αγίου Άνδρέου του Πρωτοκλήτου. Ένισχυμένος μέ την εύλογία του Κυρίου και της Έκκλησίας μας πήγαινε στό άγνωστο, χωρίς καμία ύποδομή, για νά συνεχίση τό ιεραποστολικό έργο του μακαριστού π. Χρυσοστόμου Παπασαραντοπούλου. Έκανε υπεράνθρωπους αγώνες «ύστερούμενος, θλιβόμενος, κακουχόμενος» κοντά στους Άφρικανούς αδελφούς, πού πρίν γνωρίσει είχε αγαπήσει, όπως έγραφε και όδήγησε κοντά στό Χριστό χιλιάδες ψυχές. Μετά 25 χρόνια πού έκοιμήθη όσίως, κατέλειπε λαμπρό πνευματικό έκκλησιαστικό έργο τό όποιο συνεχίζεται μέχρι σήμερα και άπλώνεται καλλικάρπως στην καρδιά της Άφρικής εις δόξαν Θεού και σωτηρίαν ψυχών.

Στίς 5 Ιουλίου 2013 εορτή του Αγίου Άθανασίου

Ο π. Χαρίτων άπευθύνεται στά παιδιά του κατηχητικού, συζητεί μαζί τους και άπαντά στις άπορίες πού τά άπασχολούν.

του Ἀθωνίτου, ἰδρυτοῦ τῆς Μεγίστης Λαύρας, ἀπομακρύνθηκε παρά τὴν θέλησί του ὁ Ἱεραπόστολος π. Θεολόγος ἀπὸ τὸ Κονγκό Μπραζαβίλ, ὅπου ἐργάστηκε θυσιαστικά ἐπὶ δεκαετία μὲ ζῆλο καὶ αὐταπάρνησι διαθέτοντας ὅλα τὰ τάλαντα πού πλοῦσια τοῦ χάρισε ὁ Θεός.

Ἐπέστρεψε μὲ πόνου ψυχῆς ἀφήνοντας πίσω του τὰ πνευματικά του παιδιὰ καὶ ἓνα ἐκτεταμμένο καὶ ἀξιοζήλευτο ἔργο. Ἰδρυσε ἐνορίες μὲ πολυπληθεῖς πιστοὺς σὲ διάφορες πόλεις, ἔκτισε Ναοὺς, Ὁρφανοτροφεῖο, Σχολεῖο, Μοναστήρι, κ.λ.π. Ἐφθασε μέχρι τὸ βόρειο σημεῖο τῆς χώρας, ὅπου ἔκανε γιὰ πρώτη φορά ἀνοιγμα τῆς Ὁρθοδοξίας στοὺς συμπαθεῖς Πυγμαίους.

Γιατὶ ἔπρεπε νὰ σταματήσῃ τὴν προσφορά του ὁ π. Θεολόγος πού εἶχε ἐπιτελέσει τόσο γόνιμο Ἱεραποστολικὸ ἔργο, ἀμέσως μετὰ τὴν ἀφιξὶ ἐκεῖ τοῦ ἐπισκόπου κ. Παντελεήμονα Ἀράθυμου;

Μέχρι σήμερα δὲν δόθηκε καμμία ἀπάντησι.

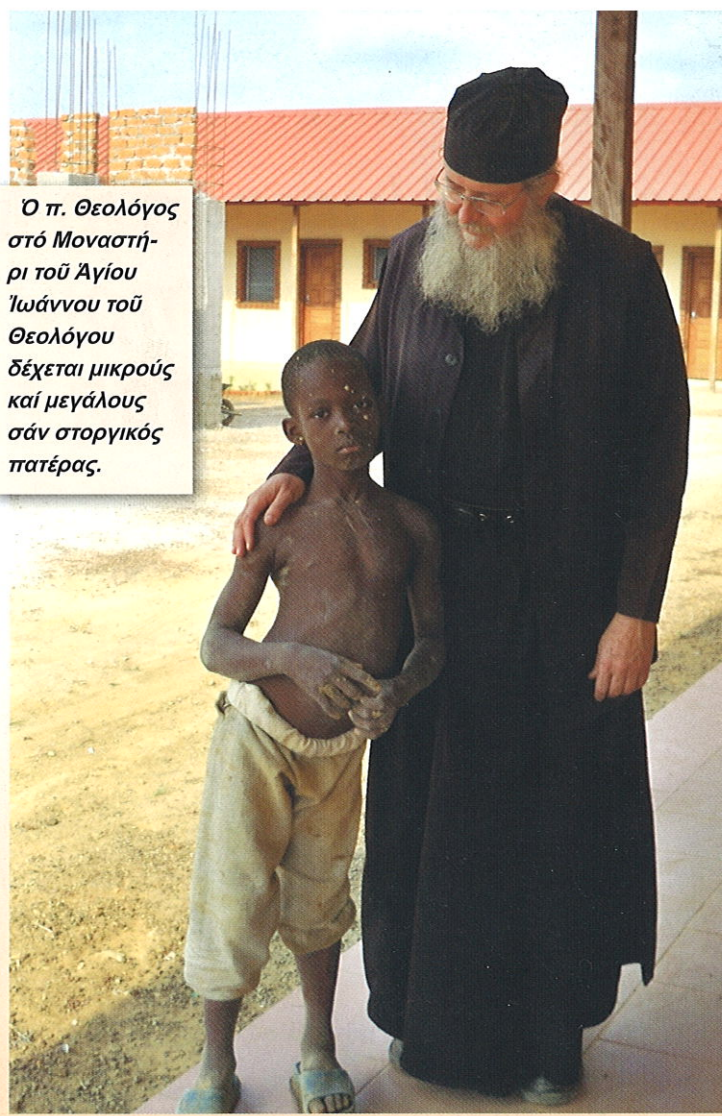
Παρατηροῦμε μία ἀντίθεσι: Στὴν πρώτη περίπτωσι τοῦ π. Χαρίτωνος στὶς 5 Ἰουλίου ἔχομε ἑναρξὶ ἐνὸς σπουδαίου καὶ ἄρτια ὀργανωμένου ἱεραποστολικοῦ ἔργου. Στὴν δεύτερη περίπτωσι τοῦ π. Θεολόγου τὴν διακοπὴ μίας ἐπίσης σημαντικῆς καρποφόρου δραστηριότητος.

Εἶναι σύμπτωσις ἡ ἴδια ἡμερομηνία;

Μακάρι νὰ μὴ σηματοδοτεῖται κάτι δυσάρεστο.

Προσευχόμεθα ὁ Κύριος νὰ λαλήσῃ ἀγαθὰ στὶς καρδιές τῶν ὑπευθύνων.

*Ὁ π. Θεολόγος
στό Μοναστήρι
τοῦ Ἁγίου
Ἰωάννου τοῦ
Θεολόγου
δέχεται μικροὺς
καὶ μεγάλους
σάν στοργικὸς
πατέρας.*

*Ὁ π. Θεολόγος διδάσκει σὲ ἓνα κύκλο νέων,
πού μὲ λαχτάρει δέχονται τὴν Ὁρθόδοξο Πίστι.*

“Ημουν στό Μοναστήρι λίγο πρίν παύσει νά χτυπάη ἡ καμπάνα

Ἡ Ἱερά Μονή τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου σέ ἓνα πανέμορφο τοπίο. Οἰκοδομήθηκε γιά νά εἶναι πνευματικό κέντρο τῆς περιοχῆς.

«Θέλω, παιδιά μου, νά ἐκφράσω τήν εὐγνωμοσύνη μου στόν Παντοδύναμο Θεό, γιατί ἐδῶ στήν καρδιά τοῦ Μπραζαβίλ, στήν καρδιά τῆς Ἀφρικῆς, ἓνα νέο Μοναστήρι θεμελιώνεται πρὸς τιμῆ καί μνήμη τοῦ Ἁγαπημένου, φίλου ἐπιστήθιου, Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, τοῦ Ἀποστόλου τῆς Ἀγάπης, πού ἐκήρυξε ἀγάπη, ἀγάπη καί πάλι ἀγάπη».

Αὐτά τά λόγια εἶπε συγκινημένος ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας κ. Θεόδωρος κατὰ τήν ἐπίσκεψί του στήν Ἐπισκοπή Κονγκό Μπραζαβίλ καί Γκαμπόν τήν ἡμέρα τῶν ἐγκαίνιων (2-11-2012) τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, 6 χλμ. νότια τῆς πόλεως Ντολιζί.

Ὁ π. Θεολόγος στήν βεράντα τῆς Μονῆς ἐτοιμάζει τίς εἰκόνες τοῦ ἐσωτερικοῦ παρεκκλησίου.

Καί συνέχισε: «Ἐδῶ θά ἔρχονται τά παιδιά μας τῆς Ἀφρικῆς μέ τήν καθοδήγησι τήν πνευματική τοῦ π. Θεολόγου νά μάθουν τήν ἐπιστήμη τῶν ἐπιστημῶν, τήν πολιτεία τῆ μοναστική ἀπό τήν ἔρημο τῆς Αἰγύπτου στίς τροπικές ζοῦγκλες τῆς Ἀφρικῆς. Αὐτό εἶναι τό μεγαλεῖο τοῦ Θεοῦ, αὐτό εἶναι τό θαυμαστό.

Παῖδιά μου, ἡ εὐλογία τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἦρθε σήμερα μ' αὐτά τά δενδράκια πού θά φυτέψουμε ἀπό τήν αὐλή τοῦ Γέροντα π. Παΐσιου. Γέροντα Παΐσιε, πού ἔχεις παρηρσία, Ἅγιε τοῦ Θεοῦ κοντά καί μπροστά στό Θεό πρέσβευε γι' αὐτό τό Μοναστήρι μας, φέρε τίς εὐχές σου, τήν εὐλογία σου, μά πάνω ἀπ' ὅλα, ὅποιοι θά ζήσουν ἐδῶ, νά σκορποῦν ἀγάπη, ἀγάπη καί πάλι ἀγάπη.

Στερεωμένο καί εὐλογημένο νά εἶναι τό Μοναστήρι μας, τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ἐδῶ στό Κονγκό Μπραζαβίλ.

Θά ἤθελα νά εὐχαριστήσω καί τή δωρήτριά μας τήν κυρία Θεολογία, πού στή μνήμη τοῦ παιδιοῦ της ἔδωσε τά χρήματα νά χτιστή αὐτό τό Μοναστήρι.

Βλέπετε, παιδιά μου, μεγάλοι αὐτοκράτορες, βασιλίσσες ἐνδοξες, πρίν ἀναχωρήσουνε γιά τό Θεό, ἔδωσαν πλούσιες δωρεές γιά νά γίνωνται τά μοναστήρια μας. Ἔρχονται οἱ ἄνθρωποι, γιά

νά αγιαστούνε καί νά βοηθήσουν ἄλλους ἀνθρώπους. Στήν κυρία Θεολογία λοιπόν ἕνα ΜΕΓΑΛΟ ΜΕΓΑΛΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ, πού ἀπό τά χρήματά της χτίζεται αὐτό τό Μοναστήρι, καί νά εἶναι εὐλογία στή ζωή της καί ὑπέρ ἀναπαύσεως τοῦ ἀγαπημένου της παιδιοῦ».

Στή συνέχεια φυτεύοντας ἕνα κυπαρίσσι ἔψαλε τό τροπάριο: «Ταῖς τῶν δακρύων σου ροαῖς, τῆς ἐρήμου τό ἄγονον ἐγεώργησας καί τοῖς ἐκ βάθους στεναγμοῖς, εἰς ἑκατόν τοὺς πόνους ἐκαρποφόρησας καί γέγονας φωστήρ, τῆ οἰκουμένη, λάμπων τοῖς θαύμασιν, Γέροντα Παῖσιε πατήρ ἡμῶν. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν».

Καί κατέληξε μέ τά ἐξῆς λόγια: «Ἄγιο τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπέρ ἡμῶν π. Παῖσιε, φέρε τήν εὐλογία σου σ' αὐτό τό μοναστήρι μας καί οἱ μοναχοί μας, τά παιδιά τῆς Ἀφρικῆς, νά δίνουν ἕνα μήνυμα, τό μήνυμα τοῦ Χριστοῦ πού εἶναι ἡ ἐλπίδα, πού εἶναι μακροθυμία, πού εἶναι ἡ πατρότητα, πού εἶναι ἡ εἰρήνη».

Γέροντα ἄφησε γιά λίγο το κελάκι σου στήν Παναγούδα κι ἔλα ἐδῶ στήν ξενιτεία καί στήν ἱεραποστολή μας, ἐδῶ στήν Ἀφρική, φέρε τήν εὐλογία σου γιά νά ἀνθοφορήσῃ τό πνεῦμα τοῦ μοναχισμοῦ».

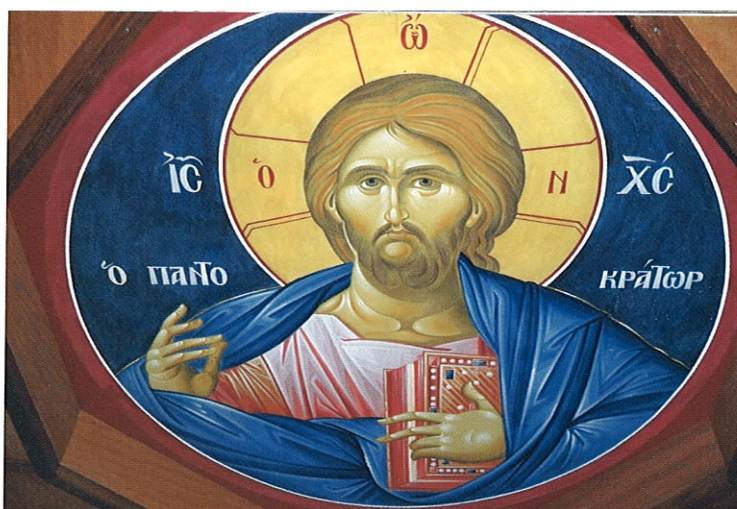
Μακαριώτατε, ὕστερα ἀπ' αὐτά τά λόγια πού εἶπατε μπροστά στήν κάμερα τοῦ 4 Ε (βλέπετε 13-04-2013 – ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΣΤΟ ΚΟΝΓΚΟ 18ο ΜΕΡΟΣ, video ἀπό τό 41' 53'' ἕως 45' 53'', <http://www.youtube.com/watch?v=FDzxdN5jeU>), ἤθελα νά ἐκφράσω λίγες σκέψεις:

Ἐκπλήσσομαι, ὅπως κάθε καλοπροαίρετος ἄνθρωπος, μέ ἐκεῖνα πού εἶπατε καί μέ αὐτά πού ἀκολούθησαν. Τότε ἐξυμνούσατε τά ἔργα τοῦ π. Θεολόγου, εὐλογοῦσατε τό Μοναστήρι πού ἔχτισε, εὐχαριστοῦσατε τή δωρήτρια τήν κ. Θεολογία, εὐχόσατε γιά τοὺς δοκίμους μοναχοὺς, ἐπικαλοῦσατε τή βοήθεια τοῦ π. Παῖσιου γιά καρποφορία τοῦ Μοναστηριοῦ καί λίγους μήνες ἀργότερα ἀπομακρύνετε τόν ἀγιορεῖτη ἱεραπόστολο π. Θεολόγο Χρυσανθακόπουλο καί ἐρημώθηκε τό Μοναστήρι.

ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΓΙΑΤΙ ΣΤΗΝ ΨΥΧΗ ΜΟΥ.

Μακαριώτατε, τά παιδιά τῆς Ἀφρικῆς ἦρθαν στό Μοναστήρι αὐτό καί εἶχαν πόθο νά γνωρίσουν καί νά βιώσουν τόν ὀρθόδοξο μοναχισμό. Ἄλλωστε πατοῦσαν σέ γερές βάσεις. Εἶχαν ἀκουμπήσει στόν πνευματικό τους πατέρα, τόν π. Θεολόγο, ἔμπειρο καί ἀκηλίδωτο ἀγιορεῖτη γέροντα. Ἦθελαν νά μάθουν τήν ἐπιστήμη τῶν ἐπιστημῶν, τήν πολιτεία τῆ μοναστική μέ τήν καθοδήγησι, ὅπως εἶπατε, τοῦ πνευματικοῦ τους, πού ἐπί ἑννέα χρόνια βίωνε καί δίδασκε Χριστό στή χώρα τους.

Αὐτά τά παιδιά τῆς Ἀφρικῆς, ἐννοῶ τοὺς δοκίμους τοῦ Μοναστηριοῦ, τά γνώρισα κατά τά τρία ἱεραπο-

Ὁ Παντοκράτωρ στήν ὀροφή τοῦ παρεκκλησίου σκεπάζει καί προστατεύει τήν Μονή.

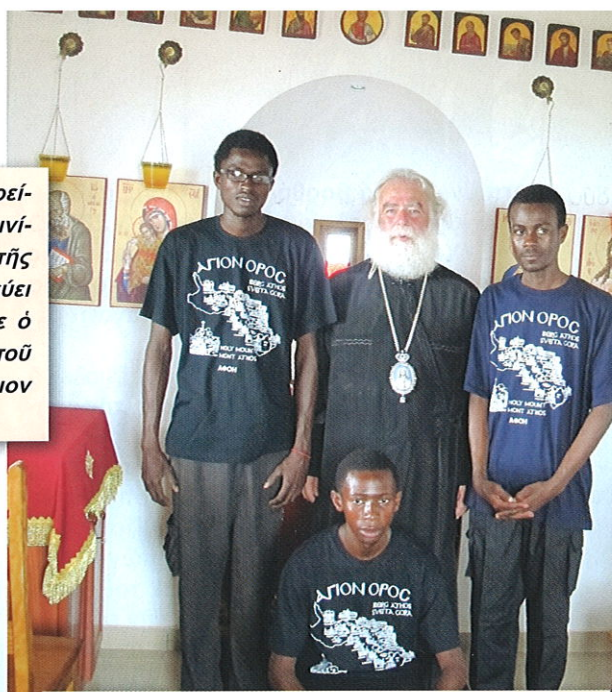
Ὁ π. Θεολόγος ἱεουργεῖ μέ τήν συμμετοχή ἐπισκεπτῶν, πού ἔρχονται γιά νά λάβουν μέρος στό κοινό ποτήριο τῆς ζωῆς.

Οἱ δόκιμοι μοναχοί ψάλλουν τοὺς λειτουργικούς ὕμνους καί τό ἐκκλησίασμα συμπάλει κατανυκτικά.

Ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας σέ ανάμνησι τῶν ἐγκαινίων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καί τῆς ἐκεῖ παρουσίας του, φυτεύει ἕνα κυπαρίσσι πού ἔφερε ὁ π. Θεολόγος ἀπό το κελί τοῦ Γέροντος Παΐσιου στό Ἅγιον Ὅρος.

Ὁ Μακαριώτατος μέσα στό παρεκκλήσι τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, μέ τοὺς εὐλαβεῖς δοκίμους μοναχοὺς, πού ποθοῦν τὴν ἀφιέρωσι καί τὰ ἀσκητικά ἀγώνισματα ὑπὸ τὴν καθοδήγησι τοῦ ἔμπειρου π. Θεολόγου.

στολικά μου ταξίδια. Στό τελευταῖο μου ταξίδι μάλιστα (Ἰούνιος – Ἰούλιος 2013) συνεργάστηκα μαζί τους κοντά στόν ἀκούραστο καί ἀφοσιωμένο ἱεραπόστολο π. Θεολόγο. Ἐργαστήκαμε καλλιεργώντας τό λαχανόκηπο καί τόν ἀνθόκηπο τοῦ Μοναστηριοῦ. Ποτίσαμε τὰ κυπαρίσσια πού φυτέψατε. Ζυμώσαμε μέ τοὺς

δοκίμους πρόσφορα καί γευτήκαμε τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ μας μέσα στίς κατασκευασμένες Θείες Λειτουργίες πού μᾶς ἔκανε ὁ π. Θεολόγος.

Καθημένοι στή βεράντα τοῦ Μοναστηριοῦ μετά τὸν ἑσπερινό ἀκούγαμε λόγια πνευματικά. Εἶχαμε συνδυάσει τὸν ὄρθρο μέ τὴν ἀνατολή καί τὸν ἑσπερινό μέ τὴν

Ὁ π. Θεολόγος καί ὁ δάσκαλος κ. Κώστας Τσαπάρας ἀσχολοῦνται στόν λαχανόκηπο τῆς Μονῆς.

Τὰ παιδιὰ ἀντλοῦν νερό ἀπό τό πηγάδι γιὰ νά ξεδιψάσουν οἱ προσκυνητές πού πεζοπόρησαν προκειμένου νά γευθοῦν τό «ὔδωρ τῶ ζῶν»

δύσι τοῦ ἡλίου στ' ἀφρικάνικα μέρη.

Εἶδαμε πιστοὺς νά καταφτάνουν ἀπὸ τὴν πόλι περπατώντας πολλὰ χιλιόμετρα γιὰ νά λειτουργηθοῦν. Τὸ πηγάδι τοῦ Μοναστηριοῦ ξεδιψοῦσε πολλοὺς Ἀφρικανούς πού ἔρχονταν νά πιοῦν καί νά γεμίσουν τὰ σκεύη τους μὲ νερό. Εἶδαμε ἀνάπηρα παιδιὰ -τὸ Θωμᾶ, τὸ Νικολᾶ- νὰ τὰ φέρνουν συγγενεῖς τους στὸ Μοναστήρι γιὰ νὰ πάρουν τὴν εὐχή τοῦ γέροντα καί νὰ λάβουν μικρὴ βοήθεια. Εἶδαν τὰ μάτια μας πολλὰ συγκινητικὰ στιγμιότυπα.

Μετὰ τὶς 5 Ἰουλίου 2013 ἔρχονταν καί τὰ παιδιὰ τοῦ ὄρφανοτροφείου καθημερινὰ διασχίζοντας καί κόβοντας δρόμο μέσα ἀπὸ τὰ χωράφια τῆς περιοχῆς. Προτιμοῦσαν νὰ ἔρχωνται μεσημέρι, γιὰ νὰ φάνε ἕνα πιάτο ρύζι μὲ φασόλια. Βλέπετε ξεκίνησαν οἱ δυσκολίες στὸ ὄρφανοτροφείο πού γι' αὐτές θὰ μιλήσουμε ἄλλη φορᾶ. Ἡ θλίψις τῶν παιδιῶν αὐτῶν ἦταν μεγάλη, διότι πληροφορήθηκαν τὴν ἀπομάκρυνσι τοῦ πνευματικοῦ τους πατέρα καί ἐνιωθαν τώρα διπλὴ τὴν ὀρφάνια καί τὴ φτώχεια.

"Ἡμῶνα στὸ Μοναστήρι, Μακαριώτατε, ὅταν στείλατε τὸ e-mail στὶς 5-7-2013 πρὸς τὸν π. Θεολόγο, ὅπου παραγγέλνατε νὰ ἀπομακρυνθῆ τὸ γρηγορότερο ἀπὸ τὸν ἱεραποστολικὸ ἀγρὸ τῆς διακονίας του καί νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ Ἅγιο Ὄρος. Κοιταχτήκαμε ὅλοι στὰ μάτια, ἀπορησάμε, δὲν τὸ πιστεύαμε αὐτὸ πού παραγγέλνατε. Τέτοια ἀγάπη ἔχει ἡ μητέρα Ἐκκλησία πρὸς τὰ παιδιὰ τῆς; εἶπαν οἱ δόκιμοι μοναχοί. Ὁ Πατριάρχης μας, πού εὐλογοῦσε τὴ λειτουργία τοῦ Μοναστηριοῦ μας, τώρα μᾶς διώχνει; Οἱ πόθοι μας γκρεμίζονται, τὰ ὄνειρά μας χάνονται.

Καί συνεχίζουν οἱ δόκιμοι νὰ λένε: Μὰ τί στενοχω-

ρια θὰ πάρῃ ἡ δωρήτρια κ. Θεολογία, μαθαίνοντας ὅτι ἐρμῶνει τὸ Μοναστήρι; Ἀλήθεια τί θὰ ἀπάντησῃ στὸ μεγάλο ΓΙΑΤΙ τῆς δωρήτριας ὁ Πατριάρχης; Ὅσο γιὰ τὸν ἐπίσκοπο δὲν ὑπάρχει πρόβλημα, διότι δὲν συγκινεῖται μὲ μοναστήρια καί μοναχοὺς.

Μετὰ τὴν ἐκδίωξι τοῦ ἱεραποστόλου π. Θεολόγου ἡ καμπάνα τοῦ Μοναστηριοῦ σίγασε, ἡ ἐκκλησία βουβάθηκε, τὰ κελιά ἐρήμωσαν, οἱ δόκιμοι διασκορπίστηκαν, ὁ ἀνθόκηπος, ὁ λαχανόκηπος, τὰ κυπαρίσσια ξεράθηκαν. Μὰ πιοῦ πολύ ξεράθηκαν κάποιες καρδιές πού ὤφειλαν νὰ ἀγρυπνοῦν καί νὰ προστατεύουν.

Οἱ πιστοὶ καί οἱ δόκιμοι ἔχουν ἀποδυθεῖ σὲ ἕνα ἀγῶνα προσευχῆς. Παρακαλοῦν ἀδιάλειπτα τὸ Θεάνθρωπο Κύριο νὰ δώσῃ λύσι.

Ὁ Ἅγαπημένος μαθητῆς Του, Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἔχει καθιερωθεῖ ἡ Ἱ. Μονή, ἔνδακρυς θὰ ρίπτεται στὸ στήθος τοῦ γλυκύτατου Ἰησοῦ καί θὰ πρεσβεύῃ νὰ παραμείνῃ τὸ Μοναστήρι του γιὰ πάντα φάρος Ὁρθοδοξίας καί στήριγμα τῶν πιστῶν.

Ὁ Γέροντας π. Παῖσιος θὰ δέεται καί αὐτὸς στὸν οὐρανό.

Μὲ τὶς πρεσβεῖες ὄλων Σου τῶν Ἁγίων καί τὶς προσευχῆς τῶν Ὁρθόδοξων πιστῶν, Εὐσπλαχνε Θεέ μας, βοήθησε τὴν τραυματισμένη καί πονεμένη ἐπισκοπὴ τοῦ Κογκό Μπραζαβίλ.

**Κώστας Τσαπάρας
Συν/χος δάσκαλος**

Αὐτὸς ὁ νέος μὲ τὰ κινητικὰ προβλήματα ἔφθασε μὲ πολὺ κόπο στὸ Μοναστήρι, γιὰ νὰ πάρῃ εὐλογία καί νὰ δεχθῆ τὰ δῶρα τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ.

*Ἡ καμπάνα τοῦ Μοναστηριοῦ ἔπαυσε νὰ χτυπᾶ!
Μακάρι γρήγορα νὰ ἀκουσθῆ ὁ γλυκὸς ἤχος τῆς καί νὰ ζωντανέψῃ ξανά ὁ τόπος, μὲ τοὺς πνευματικοὺς ἀγῶνες τῶν μοναχῶν.*

Λόγοι Ἱεροῦ Χρυσοστόμου περί πραότητος καὶ ὑπερασπίσεως ἀδικουμένων

**«Τοῦτο γὰρ μάλιστα ἐστὶ πράου, τὰ μὲν εἰς
ἑαυτὸν ἀφείναι, τοῖς δὲ ἀδικουμένοις ἀμύνειν·
καθάπερ καὶ ὁ Χριστὸς ἐποίησεν.»**

(P.G. τόμος 55, σελίδα 192, στίχος 28)

Ἑρμηνεία:

Αὐτὸ κυρίως εἶναι τὸ γνῶρισμα τοῦ πράου, τίς μὲν
ἀδικίες ποῦ γίνονται σ' αὐτόν νά τίς παραβλέπει, τοὺς
ἀδικούμενους ὅμως νά τοὺς ὑπερασπίζεται, ὅπως
ἀκριβῶς ἔκαμε καὶ ὁ Χριστὸς.

Καί συνεχίζει ὁ Ἅγιος Πατὴρ:

**«τί ποτέ ἐστὶ πραότης, καὶ τί τραχύτης. Οὐδὲ
γὰρ τὸ πλήττειν, τραχύτητος ἀπλῶς, οὐδὲ τὸ
φείδεσθαι, πραότητος· ἀλλὰ πρᾶος ἐκεῖνός
ἐστίν, ὁ τὰ εἰς ἑαυτὸν πλημμελήματα φέρειν
δυνάμενος, καὶ ὁ τοῖς ἀδικουμένοις ἀμύνων,
καὶ σφοδρὸς ἔκδικος τῶν ἐπηρεαζομένων
γινόμενος· ὡς ὁ γε μὴ τοιοῦτος, νωθῆς, καὶ
ὑπνηλὸς, καὶ νεκροῦ οὐδὲν ἄμεινον διακεί-
μενος, οὐ πρᾶος, οὐδὲ ἐπιεικῆς. Τὸ παρορᾶν
ἀδικουμένους, τὸ μὴ ἀλγεῖν ὑπὲρ τῶν ἀδικου-
μένων, μηδὲ θυμοῦσθαι τοῖς ἐπηρεάζουσιν,
οὐκ ἀρετῆς, ἀλλὰ κακίας· οὐκ ἄρα πραότη-
τος, ἀλλὰ νωθείας.»**

(P.G. τόμος 55, σελίδα 380, στίχος 2-4)

Ἑρμηνεία:

Τί τέλος πάντων εἶναι πραότητα καὶ τί σκληρότητα;
Γιατί, οὔτε τὸ νά χτυπή κανεὶς εἶναι γενικά δείγμα
σκληρότητας, οὔτε τὸ νά λυπάται εἶναι δείγμα πραότη-
τας. Ἄλλὰ πρᾶος εἶναι ἐκεῖνος, ποῦ μπορεῖ νά ὑπομέ-
νη τὰ ἀδικήματα ποῦ γίνονται σ' αὐτόν καὶ ἐκεῖνος ποῦ
ὑπερασπίζεται τοὺς ἀδικούμενους καὶ γίνεται σφο-
δρὸς ἐκδικητῆς καὶ ὑποστηρικτῆς ἐκείνων ποῦ βλά-
πτονται. Ὅπως, ἐκεῖνος ποῦ δέν εἶναι τέτοιος, ἀλλὰ
εἶναι νωθρός καὶ κοιμισμένος καὶ δέν διαφέρει τίποτε
ἀπὸ ἑνα νεκροῦ ὡς πρὸς τὴ δραστηριότητα, αὐτὸς δέν
εἶναι πρᾶος οὔτε ἐπιεικῆς. Τὸ νά παραβλέπη δηλαδὴ
κανεὶς τοὺς ἀδικούμενους, τὸ νά μὴ θυμῶναι ἐναντίον
ἐκείνων ποῦ βλάπτουν καὶ ἀδικοῦν, δέν εἶναι γνῶρι-
σμα ἀρετῆς, ἀλλὰ κακίας. Ἄρα δέν εἶναι δείγμα πραό-
τητας, ἀλλὰ νωρότητας καὶ ἀδιαφορίας.

Ἡ δοκιμασία στό Κογκκό Μπραζαβίλ

Δεχόμεθα διαμαρτυρίες φίλων τοῦ ἱεραποστολικοῦ ἔργου, τηλεφωνικά καί μέ ἐπιστολές μέ ἀφορμή τὰ ἀπρόσμενα γεγονότα στό Κογκκό Μπραζαβίλ.

Νομίζει κανεῖς ὅτι αὐτά δέν μπορεῖ νά συμβαίνουν καί ὅτι πρόκειται μάλλον γιά ἓνα κακό ὄνειρο.

Δέν θά θέλαμε νά ἐπικρίνουμε κανέναν καί δέν ἐπιθυμοῦμε τήν ἀνάδειξη τυχόν ἀρνητικῆς συμπεριφορᾶς ὅποιοιδήποτε καί μάλιστα κληρικῶν. Ὅταν ὅμως πράξεις καί ἀποφάσεις προξενοῦν κακό στήν Ἐκκλησία καί τό ἱεραποστολικό ἔργο, πού ἅγιοι ἄνδρες διακόνησαν, θυσιάζοντας καί αὐτή τή ζωή τους, δέν μποροῦμε νά μείνουμε ἀπαθείς. Ἡ εὐθύνη μας εἶναι μεγαλύτερη, ὅταν νεόφυτοι ἔμψυχοι ναοί τοῦ Θεοῦ σκανδαλίζονται, χάνουν τήν πίστι τους καί ἀπομακρύνονται ἀπό τήν Ἐκκλησία, συντεπεία ἀψυχολογητῶν ἐνεργειῶν, ἐκείνων πού θά ἔπρεπε νά εἶναι τύπος καί ὑπογραμμός, ἀφοῦ ὅπως λέγει ὁ Κύριος «οὐ δύναται πόλις κρυβῆναι ἐπάνω ὄρους κειμένη» (Ματθ. 5,14).

Ἡ κατάσταση ἔχει χειροτερεῦσει τόσο στήν Ἀφρική, πού κανεῖς δέν γνωρίζει πῶς θά ἐξελιχθῆ, ὅσο καί στήν Ἑλλάδα πού το διαδίκτυο ἔχει πάρει φωτιά καί ἀναρτῶνται διάφορα σχόλια, πού ἀσφαλῶς τὰ ἐκμεταλλεύονται οἱ ἐχθροί τῆς Ἐκκλησίας καί τὰ ἀξιοποιοῦν ἀναλόγως. Ἐπίσης καί σέ ἔγκριτα ἐντυπια καί περιοδικά ἔχουν γραφεῖ σοβαρές κριτικές γιά ὅσα ἀπαράδεκτα συμβαίνουν.

Εὐχῆς ἔργο θά εἶναι νά σταματήσῃ τό γρηγορότερο ὁ θόρυβος καί ἡ ὑπάρχουσα ταραχή, πού βλάπτει τούς πιστούς, τήν Ὁρθοδοξία καί τόν Ἑλληνισμό.

Τό Πατριαρχεῖο Ἀλεξανδρείας εἶναι καιρός νά λάβῃ θεραπευτικά μέτρα πρὸς ἐπανόρθωσι τῶν ἀδικιῶν καί λύσι σύμφωνη μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί τῆ φωνῆ τοῦ πιστοῦ λαοῦ, προκειμένου νά ἐπέλθῃ εἰρήνη καί ἀδιατάρακτη ἀνάπτυξι τῆς ἐκεῖ τοπικῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γράφει στήν Α΄ πρὸς Τιμόθεον ἐπιστολή του (κεφ. 3,2-7): «**δεῖ οὖν τὸν ἐπίσκοπον ἀνεπίληπτον εἶναι, ... νηφάλιον, σώφρονα, κόσμιον, φιλόξενον, διδακτικόν, μὴ πάροινον, μὴ πλήκτην, μὴ αἰσχροκερδῆ, ἀλλ' ἐπιεικῆ, ἄμαχον, ἀφιλάργυρον, ... μὴ νεόφυτον, ἵνα μὴ τυφωθείς εἰς κρίμα ἐμπέση τοῦ διαβόλου. δεῖ δὲ αὐτόν καί μαρτυρίαν καλὴν ἔχειν ἀπὸ τῶν ἕξωθεν, ἵνα μὴ εἰς ὄνειδισμὸν ἐμπέση καὶ παγίδα τοῦ διαβόλου.**»

Ἐνας ἐπίσκοπος πού θά ἔχῃ αὐτές τίς ἀρετές θά μπορέσῃ νά ἐπιφέρῃ τήν τάξι, τήν ἡρεμία καί τήν ὁμαλό-

τητα στήν Ἐπισκοπή, καί νά συνάξῃ τήν διεσπαρμένη ποιμνῆ, χωρὶς παρεκκλίσεις στήν καθάρια πηγὴ τῆς Ἀληθοῦς πίστεως, ὥστε νά συνεχισθῆ ἀπρόσκοπτα ὁ Εὐαγγελισμὸς τοῦ Θεοῦ Λόγου, πού μέ θέρμη καί ἐνδιαφέρον ἔχει ἀγκαλιάσει ὁ λαὸς τοῦ Κογκκό-Μπραζαβίλ.

Ὁ Σύλλογος Ὁρθοδόξου ἱεραποστολῆς «Ο ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟΣ», πού ἰδρύθηκε πρὶν σαράντα χρόνια ἀπὸ τὸν ἀείμνηστο μεγάλο καί φλογερό ἱεραπόστολο Ἀρχ. π. Χαρίτωνα Πνευματικῆ, μέ τίς παραινέσεις καί ὑποθήκες του ἀκολούθησε προσεκτικῆ καί καρποφόρου διαδρομῆ.

Ἡ ζωὴ, τό παράδειγμα καὶ οἱ λόγοι τοῦ π. Χαρίτωνος μᾶς ἐνέπνευσαν τὸν ἱεραποστολικό ζῆλο. Ἐνστερησιθήκαμε τὸν Παῦλιο λόγο: «**ἐὰν γὰρ εὐαγγελίζωμαι, οὐκ ἔστι μοι καύχημα· ἀνάγκη γὰρ μοι ἐπίκειται· οὐαὶ δὲ μοί ἐστιν ἐὰν μὴ εὐαγγελίζωμαι**» (Α΄ Κορινθίους 9,16). Ἐνθουσιαστήκαμε μέ τό ἱεραποστολικό πνεῦμα καί ἐνθουσιάσαμε πολλοὺς.

Ἐπετεύχθησαν ἔτσι σπουδαῖα ἀποτελέσματα. Ἀθόρυβα καί ταπεινά βοηθήθηκαν πολλὲς ἱεραποστολές σέ Ἀφρική, Ἀσία, Ἀμερική καί ἄλλες περιοχές. Ἐπίσης στηρίχθησαν ἱεραπόστολοι νά ἀκολουθήσουν αὐτὴ τὴν ἅγια πορεία.

Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ διαδίδεται παντοῦ χάρις στίς θυσίαις καί τούς μόχθους τῶν ἱεραποστόλων καί τῶν δωρητῶν, πού ὡς Κυρηναῖοι συμμερίζονται τὸν ἀγῶνα τους. Σ' αὐτό συνετέλεσε σημαντικὰ ἡ βοήθεια καί ἄλλων ἱεραποστολικῶν Σωματείων, πού μερικὰ μάλιστα συνεργήσαμε νά ἰδρυθοῦν.

Ὅλα τὰ σημάδια εἶναι εὐόιωνα γιά τήν μεγαλύτερη διάδοσι τῆς Ὁρθοδοξίας στὰ Ἑθνη. Ἀπὸ παντοῦ καταφθάνουν ἐλπιδοφόρα μηνύματα γιά τήν λαχτᾶρα τῶν ἀνθρώπων νά γνωρίσουν τήν ὀρθὴ Πίστι καί νά προσέλθουν στοὺς κόλπους τῆς Μίας, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας.

Κίνδυνος ὅμως προέκυψε ἀπὸ τὴν σοβοῦσα πνευματικὴ κρίσι πού εἶναι ὅ,τι χειρότερο.

Ἀπευθυνόμαστε υἱικά στό Πατριαρχεῖο Ἀλεξανδρείας μέ τὸν πρέποντα σεβασμὸ στό θεσμό καί ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μας, μέ πολύ πόνο, ἐκφέρουμε τήν παράκλησι: **Μὴν ἐπιτρέψετε νά ἀπογοητευθοῦμε, νά ψυγοῦν τὰ ἅγια ἱεραποστολικά προτάγματα καί ἡ ἀγάπη γι' αὐτὰ τῶν πολλῶν. Ἐμποδίσате νά συνεχισθῆ ἡ ἀνυπολόγιστη ζημία στό ἱεραποστολικό ἔργο.**

Ἐπιβάλλεται μέ εὐλάβεια νά ἀκολουθοῦμε τήν ἀναστάσιμη ἐντολή τοῦ Κυρίου μας: «**Πορευθέντες μα-**

θητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη». (Ματθ. 28,19)

Δέν πρέπει νά ἀποθαρρυνθοῦν οἱ ἐν δυνάμει ἱεραπόστολοι καί νά μειωθῇ ὁ ἅγιος πόθος τους πρὸς διακονία τῶν ἐθνῶν, οὔτε νά ἀνακοπῇ ὁ ζήλος τῶν φίλων δωρητῶν καί εὐεργετῶν τοῦ ἱεραποστολικοῦ ἔργου, πού παρά τήν οικονομική κρίσι στηρίζουν τίς προσπάθειες καί τὰ ἔργα τῶν γνησίων ἱεραποστόλων.

Ὁ Σύλλογος τοῦ «ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟΥ» θέλει νά διαβεβαιώσῃ ὅτι οἱ δωρεές πού δέχεται ἀξιολογοῦνται ἀπόλυτα. Ἐνισχύουμε καί συμπαριστάμεθα ἐκεῖ πού ἔχομε ἐξακριβώσει πλήρως ὅτι γίνεται σωστή χρῆσις καί τοῦ τελευταίου εὐρώ. Δέν διαθέτουμε τούς μόχθους καί τίς θυσίες τῶν δωρητῶν γιά ἐντυπωσιασμό, προβολή ἢ ικανοποίησι ἐπιθυμιῶν οἰουδήποτε, γιὰτί δέν ἀποβλέπουμε σέ ἐπαίνους καί διακρίσεις.

Διακονοῦμε μέ φόβο Θεοῦ σ' αὐτό τό μεγάλο, ἱερό ἔργο καί ἔχομε ἀνοιχτά μάτια, ὥστε νά ἀποφύγωνται τυχόν λάθη.

Οἱ εὐγενεῖς δωρητές τελικά εἶναι αὐτοί πού ἀξιολογοῦν τήν δρᾶσι τῶν Συλλόγων καί τούς ἐμπιστεύονται, ὅταν διαμορφώνουν τήν πεποίθησι ὅτι προβάλλονται καί χρηματοδοτοῦνται σοβαρές καί καταξιωμένες ἱεραποστολικές προσπάθειες, γιά τήν δόξα τοῦ Κυρίου μας καί τή σωτηρία τῶν ἀνθρώπων.

Ὅλοι κληρικοί καί λαϊκοί «στῶμεν καλῶς». Ἄγώνας μας νά εἶναι ἡ ἐπικράτησις τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, γιὰτί αὐτή μόνη θά φέρῃ τήν εἰρήνη καί τὰ ἀγαθὰ Του στόν κόσμο.

Μακαρίζομε κάθε γνήσιο ἱεραπόστολο πού ἀναλώνεται ψυχῇ τε καί σώματι γιά τόν εὐαγγελισμό τῶν μακρᾶν τοῦ Χριστοῦ ἀδελφῶν μας καί μέ τόν Ἀπόστολο Παῦλο ἀναφωνοῦμε: «ὡς ὠραῖοι οἱ πόδες τῶν εὐαγγελιζομένων εἰρήνην, τῶν εὐαγγελιζομένων τὰ ἀγαθὰ!» (Ρωμαίους 10,15)

Τό Διοικητικό Συμβούλιο τοῦ «ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟΥ»

Μία ἀπό τίς ἐπιστολές πού ἐλάβαμε:

Καλαμάτα, Σάββατο, 12 Ὀκτωβρίου 2013

Ἀγαπητέ μου κύριε Σίμο
Χαίρετε καί ὑγιαίνετε,

Πίκρα καί ὀδύνη δοκίμασα διαβάζοντας τό τελευταῖο τεῦχος τοῦ ἀγαπητοῦ μας περιοδικοῦ «ΦΩΣ ΕΘΝΩΝ». Ἄλλοτε, ὅταν τό ἔπαιρνα, τό ροφουσα κυριολεκτικά τό περιεχόμενό του καί γέμιζε ἡ ψυχῇ μου ἀπό χαρά καί συγκίνησι δόξαζα τόν Ἅγιο Θεό γιά τίς εὐλογίες του πρὸς τήν Ὀρθόδοξο Ἱεραποστολή καί προσευχόμουν γιά τούς φλογερούς καί ἀκατάβλητους Ἱεραποστόλους μας.

Αὐτή τή φορά πολύ πικράθηκα καί μελαγχόλησα ἀπό τὰ συμβαίοντα στό Κογκό Μπραζαβίλ ἀναφορικά μέ τόν φλογερό Ἱεραπόστολο π. Θεολόγο.

.....
Γιά ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Πότε ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες θά σταματήσουμε νά τρῶμε τίς σάρκες μας;

Πολύ καλά κάνατε καί δώσατε ἔκτασι στό θέμα αὐτό. Καί διαμαρτυρηθήκατε (ὁμολογουμένως μέ μεγάλη εὐγένεια).

Ἄς εὐχηθοῦμε καί ἄς ἐλπίσουμε ὅτι ὁ Πανάγαθος Θεός θά δώσῃ λύσι στό πρόβλημα πού ἀνέκυψε.

Ἔσεῖς «στήκετε» στό λαμπρό ἔργο πού ἐπιτελεῖτε. Εἴσθε ἀξέπαινοι γιά τούς κόπους καί θυσίες σας. Τά δέοντα στούς ἐκλεκτούς συνεργάτες σας.

Εὔχεσθε.
Ὁ Κύριος μεθ' ἡμῶν
Μέ ἐκτίμησι
Γ. Δ. Κούβελας
(Θεολόγος-τ. Γυμνασιάρχης)

Ἡ ἱεραποστολή στή Μαρτινίκα

Παραθέτουμε κείμενο πού ἔστειλε ὁ π. Λάζαρος Philoogene ἱερομόναχος στή νῆσο Μαρτινίκα τῆς Καραϊβικῆς, πού ἐκκλησιαστικά ὑπάγεται στήν Ἱερά Μητρόπολι Μεξικοῦ. Ὁ π. Λάζαρος κατάγεται ἀπό τό γειτονικό νησί Γουαδελούπη καί εἶναι Κρεόλος. Μεγάλωσε στή Γαλλία, ὅπου καί γνώρισε τήν Ὀρθοδοξία, ἔγινε μοναχός καί στή συνέχεια ἱερέας. Γνωρίζει ἑλληνικά καί ἀγαπᾷ τή χώρα μας. Ἐχει ἐπισκεφθεῖ τό Ἅγιον Ὄρος, ἀπ' ὅπου ἀντλεῖ τήν πνευματική τροφοδοσία γιά τήν ἀσκητική ζωή του.

Στή Μαρτινίκα ἦρθα πρῖν ἀπό εἴκοσι ἐπτὰ χρόνια καί ὡς ἱερέας εἶμαι δεκατρία χρόνια. Ὅταν ἦρθα, δέν ὑπῆρχε Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία στό νησί, ἔμενα μέσα σέ μία σκηνή, καί μετά τίς πρῶτες δυσκολίες, τήν ἔλλειψη στέγης, γνωριμιῶν καί οικονομικῆς στηρίξεως, ἀφοῦ ἄφησα τόν ἑαυτό μου στόν Θεό, ἄρχισαν νά ἐμφανίζονται οἱ πρῶτοι καρποί.

Τούς ντόπιους κινούσε ἴσως ἡ περιέργεια νά γνωρίσουν τόν ὀρθόδοξο ἱερέα μέ τό μοναχικό ράσο. Ἡ ἀγάπη μου γι' αὐτούς καί ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ ἔκαναν τούς ἀνθρώπους νά μέ πλησιάσουν, νά θέλουν νά συζητοῦν μαζί μου καί δέν ἄργησαν νά φανοῦν οἱ πρῶτοι καρποί τῆς ἱεραποστολῆς, πού ξεκίνησε χω-

ρίς βοήθεια, χωρίς ὀργάνωση καί χωρίς τή στήριξη ἀπό πουθενά καί ἀπό κανέναν μέχρι τώρα.

Ἡ κατοικία μου εἶναι βαθιά μέσα στό δάσος, 1200 μέτρα μακριά ἀπό τό τελευταῖο σπῖτι τῆς κοντινῆς κοινότητας του Morne Vert, στό βόρειο τμήμα τῆς Μαρτινίκας. Ἡ πρόσβασις στήν καλύβα μου εἶναι δύσκολη καί χρειάζεται ἓνα 4X4 γιά τίς μεταφορές πού κάνω συνεχῶς. Χείμαρροι καί λάσπες, λόγω τῶν συνεχῶν βροχῶν, ἐμποδίζουν τήν πρόσβασι στήν καλύβα μου μέ ὅποιοδήποτε ἄλλο ὄχημα.

Μέσα στήν καλύβα μου τόν περισσότερο χώρο τόν καταλαμβάνει ἡ ἐκκλησία τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ἐνώ τό κελί μου εἶναι ἓνας χώρος 2X3 δίπλα στήν ἐκκλησία. Μή φανταστεῖτε ἐκκλησία μέ τοῦβλα καί ὑλικά ὅπως στά μοναστήρια. Ἐκτός ἀπό ἓνα χώρισμα μέ σανίδια, πού χωρίζει τό δωμάτιό μου ἀπό τήν ἐκκλησία, κουρτίνες καί πανιά ἀποτελοῦν τίς πόρτες καί τά παραβάν πού χωρίζουν τούς χώρους τῆς καλύβας μου, ὅπως καί τό ἱερό βῆμα.

Οἱ δυσκολίες στό ἔργο τῆς ἱεραποστολῆς καί στή δημιουργία τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας στή Μαρτινίκα ἦταν καί εἶναι πολλές. Σᾶς ἀναφέρω ἑνδεικτικά: Δέν ὑπάρχει ἓνας χώρος μόνιμος γιά τήν τέλεσι τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν, ἓνα κτήριο, ἓνας ἐνοριακός ναός

*Ο π. Λάζαρος στό Ναό
καλύβι τελεί τό Μυστή-
ριο τής Βαπτίσεως μι-
κρού παιδιού.*

γιατί τίς λειτουργικές ανάγκες τής τοπικής Έκκλησίας. Κάθε Κυριακή καί μεγάλη γιορτή στήν πρωτεύουσα, το Fort de France, αλλά καί στήν κοινότητα του Carbet, στή βορειοδυτική πλευρά του νησιού, σέ χώρους που μάς παραχωρείται για λίγες ώρες ή χρήσις τους, τελούμε τή Θεία Λειτουργία καί τά Μυστήρια τής Έκκλησίας μας.

Αυτό όμως δέν είναι καί τόσο απλό, καί κάθε φορά πρέπει νά μεταφέρω από τήν κατοικία μου όλα τα απαραίτητα σκεύη. Ένα τραπέζι που θά χρησιμοποιηθῆ ὡς Αγία Τράπεζα, εἰκόνες, σταυροί, μανουάλια, ἀναλόγια-προσκυνητάρια, ὑφάσματα, καλύμματα, ἱερά σκεύη, ὅλα πρέπει νά τοποθετοῦνται σέ κιβώτια, νά στήνονται καί νά ξεστηλώνονται κάθε φορά μέ τάξι στόν ναό από τήν προηγούμενη μέρα.

Ἡ φόρτωση καί ἐκφόρτωση ὄλων τῶν ἀπαραίτητων για τίς ἀκολουθίες ὑλικῶν εἶναι μιά διαδικασία που χρειάζεται κάποια ἄτομα κάθε φορά νά μέ βοηθοῦν, νά τοποθετοῦν μέ τάξι καί νά ξεφορτώνουν στή συνέχεια ὅλο αὐτό τό ὑλικό. Μέ βοηθοῦν κάποιες κυρίες ἀφοσιωμένες στήν Έκκλησία μας καί στόν ἱερέα τους καί κάποιοι νέοι.

Ἐπίσης ὑπάρχουν πολλά προβλήματα καί καθημερινά. Χρήματα δέν ὑπάρχουν, γιατί δέν ἔχω μισθό ἀπό πουθενά· καί για τή ζωή μου φροντίζουν οἱ πιστοί καί μου δίνουν τόσο για τό φαγητό μου ὅσο καί για τή βενζίνη λίγα χρήματα. Δέν χρειάζομαι πολλά για τή προσωπική μου ζωή, που εἶναι λιτή, ἀλλά για τή ζωή τής Έκκλησίας μας καί τίς ἀνάγκες τής. Ὑπάρχουν

οἰκογένειες, οἰκογενειάρχες καί χήρες, που ἔχουν οικονομικά προβλήματα, που πεινοῦν, που κινδυνεύουν μέ φυλάκισι για χρέη καί στέκομαι ἀνήμπορος νά τούς συμπαρασταθῶ καί νά τούς βοηθήσω. Οἱ πιστοί μέ βοηθοῦν ὅσο μποροῦν, ἀλλά οἱ οικονομικές τους δυνατότητες εἶναι περιορισμένες.

Κοινωνικό ἔργο δέν μπορεῖ νά γίνη, ἀφοῦ δέν ὑπάρχουν οἱ ἀπαραίτητοι πόροι. Ὀνειρό μου εἶναι νά ἀποκτήσουμε πρώτα μιά δική μας ἐκκλησία, ἕνα ναό μέ σχέδιο βυζαντινό, ἂν εἶναι δυνατόν, μέ αἶθουσα δίπλα για τίς ποικίλες ἀνάγκες τής ἐνορίας. Ἐπειτα θέλω νά δημιουργηθῆ μιά στέγη για τούς γέροντες καί μιά για τά ὄρφανά παιδάκια ἀπό τήν Ὀρθόδοξο Έκκλησία, που θά περιθάλψουν τούς φτωχοῦς συμπατριῶτες μου. Ἐλπίζω στόν Θεό ὅτι καί αὐτά θά γίνουν κάποια μέρα. Μέχρι τώρα ὁ Θεός δέν μέ ἔχει ἐγκαταλείψει οὔτε στιγμή, αὐτό εἶναι ἐμπειρία μου καθημερινή· καί πιστεύω ὅτι καί στό μέλλον θά πραγματοποιηθοῦν αὐτές οἱ ἐπιθυμίες μου, ἀφοῦ κίνητρό μου εἶναι μόνο ἡ ἀγάπη μου πρὸς τούς φτωχοῦς συμπατριῶτες μου.

Καθημερινά πολλοί μέ καλοῦν στά σπίτια τους, καί ὄχι μόνο οἱ Ὀρθόδοξοι, γιατί ἔχουν ἀνάγκες καί θέλουν νά τούς συμβουλέψω, νά τούς ἐνισχύσω στά προβλήματά τους· καί πιστεύω ὅτι ὅλοι ἀντιλαμβάνονται ὅτι, ὅσα κάνω, τά κάνω ἀπό ἀγάπη στόν ἄνθρωπο καί ὄχι μόνο στόν ὀρθόδοξο πιστό· καί αὐτό τό βλέπουν καί οἱ μὴ ὀρθόδοξοι καί εἶναι ἕνα ἀπό τά κίνητρα που τούς ὠθοῦν νά ἔρθουν στήν Ὀρθόδοξο Έκκλησία. Στούς ἀλλόδοξους που μέ καλοῦν στά σπί-

τια τους δέν κάνω προσηλυτισμό, μόνο τους δείχνω τήν αγάπη μου, τούς συμβουλεύω στά διάφορα προβλήματα πού μου έμπιστεύονται καί ζητοῦν τή βοήθειά μου καί, ὅταν μέ ρωτοῦν γιά τήν ὀρθοδοξία, τό μόνο πού τούς λέω εἶναι: «ἔρχου καί ἴδε». Ἔρχονται συνήθως ἀπό περιέργεια, ἀπό ἐμπιστοσύνη στό πρόσωπό μου καί στό τέλος ζητοῦν νά γίνουν ὀρθόδοξοι.

Οἱ πιστοί ἐδῶ κοινοῦν σχεδόν ὅλοι, ὅσοι παίρνουν μέρος στή Θεία Λειτουργία, καί βλέπτε κανεῖς τήν βαθιά κατάνυξι πού τούς διακατέχει, ὅταν προσέρχονται νά κοινωνήσουν μέ τά χέρια σταυρωμένα. Αἰσθάνεσαι τή μυσταγωγία, γιατί οἱ ἄνθρωποι ἐδῶ ζοῦν τήν Ὀρθοδοξία μέ τόν ἐνθουσιασμό καί τήν πνευματικότητα τῆς πρώτης χριστιανικῆς ἐκκλησίας.

Μετά τή Θεία Λειτουργία συνήθως ἀκολουθεῖ ἡ «ἀγάπη», κατά τήν ὁποία παίρνουμε ἕνα καφέ καί κάποιο κέρασμα πού ἡ αγάπη τῶν κυριῶν ἐτοιμάζει. Κατόπιν καθόμαστε γιά τό μεσημεριανό πού εἶναι πολύ ἀπλό.

Οἱ ἄνθρωποι εἶναι πολύ θερμοί καί ἐνθουσιασμένοι ἀπό τήν Ὀρθοδοξία. Τό βλέπτε στά πρόσωπά τους, τό αἰσθάνεσαι, τό ζεῖς. Αἰσθάνεσαι τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, πού εὐδόκησε στή μακρινή αὐτή χώρα νά ἐξαπλωθῇ τό μήνυμα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καί οἱ ἄνθρωποι ξαναβρίσκουν τήν πίστι τῆς πρώτης Ἐκκλησίας, τῆς ἐνωμένης καί ἀδιαίρετης· βλέπουν ὅτι στήν πίστι μας αὐτή ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δέν ἔχει ἀλλάξει τίποτε ἀπό τή διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ, ὅτι ἐδῶ εἶναι ἡ αὐθεντική Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτό ζοῦν καί τήν πνευματικότητα πού προσφέρει ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, κάτι πού γεμίζει τήν ζωή τους καί τήν ψυχή τους μέ τήν πεποίθησι ὅτι αὐτό πού βρῆκαν στήν Ὀρθοδοξία εἶναι ὁ πραγματικός θησαυρός.

Στό Ἅγιον Ὅρος ἔμαθα τήν τέχνη τῆς ἀγιογραφίας, γιατί ἡ ἀγορά καί ἡ μεταφορά εἰκόνων στή Μαρτινίκα ἀπαιτοῦσε πολλά χρήματα, καί ἐπιπλέον ἀνακάλυψα καί ἕνα χάρισμα πού μου ἔχει χαρίσει ὁ Θεός. Ἔτσι

Ὁ ἦχος ἀπό τό τάλαντο ἀκούγεται στήν ἐρημιά τοῦ δάσους.

ὅλες σχεδόν οἱ εἰκόνες πού χρησιμοποιοῦ στό παρεκκλήσι τῆς καλύβας μου καί στήν ἐκκλησία, ὅπου τελεῖται ἡ Θεία Εὐχαριστία, εἶναι ἔργα τῶν χειρῶν μου. Αὐτό μέ χαροποιεῖ καί μου δίνει τήν εὐκαιρία νά περνῶ ἀρκετό καιρό στό κελί μου δημιουργικά καί μέ ἐπαφή μέ τά ἱερά πρόσωπα τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀλλά καί μέ εὐχαριστεῖ τό νά βλέπω τά ἔργα αὐτά νά γίνονται συνεργοί στή λειτουργική ζωή τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ὁ Θεός μᾶς εὐλόγησε καί τόν εὐγνωμονοῦμε καθημερινά γι' αὐτό. Εἴμαστε εὐτυχεῖς γιά ὅλα αὐτά.

π. Λάζαρος Philogene

Οἱ πιστοί προσέρχονται στή Θεία Κοινωνία καί ἐνισχυμένοι ἀπό τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ συνεχίζουν τήν καθημερινή τους ζωή.

